

Te Vroege Winter

Why Worry

26 juli 2019, de scan gaf aan dat de tumor niet stabiel was gebleven. Een lichte groei noemde de longarts deze kleine ramp. Het kreng was van 14 mm uitgegroeid tot 17 mm. Het voelt als terug bij af. Het komt uiteraard niet meer als donderslag bij heldere hemel, maar erg teleurstellend is het wel en wat staat er mij nu te wachten. Tot nu toe als iemand vroeg hoe het met mij ging zei ik steeds, de laatste scan was stabiel en zolang als dat zo is gaat het met mij goed. En nu?

Het valt vooralsnog niet mee om deze teleurstelling te verwerken. Wellicht is gewoon doorgaan maar weer het beste. Ook voor de scan voelde ik mij in feite nog gezond en ik zie er ook nog goed uit en kan welliswaar minder dan voorheen, maar toch nog best veel. Alleen, als met deze medicijnen de tumor groeit en we gaan wat medicatie betreft gewoon door hoe stopt dan de groei! Een tijdje terug schreef mijn longarts mij in plaats van Afatinib al Osimertinib voor, de apotheek en de zorgverzekeraar staken daar gezamenlijk een stokje voor. Ook nu, nu de effectiviteit van Afatinib blijkbare niet voldoende is kan niet zomaar op het nieuwe middel worden overgegaan. Eerst moet onomstotelijk worden vastgesteld dat Afatinib is uitgewerkt. Een lichte groei van de tumor is blijkbare geen afdoende bewijs. We gaan de zaak goed monitoren zegt mijn arts, dus een nieuwe scan al over zes weken en als blijkt dat de groei doorzet, dan een bloedtest of biopsie om de rechtvaardiging voor een andere medicatie aan te tonen. Ik heb mijn longarts al een mail gestuurd met het verzoek om de bloedtest nu al uit te voeren. Wellicht rechtvaardigt die test nu al het voorschrijven van Osimertinib. Dat zou zes weken winst kunnen betekenen.

Vandaag heb ik Sjef tijdens ons zondagse telefoongesprek gevraagd of hij maandelijks de rekeningen wil komen betalen als ik dat onverhoopt zelf niet meer kan doen. Hij wil dat gelukkig. Riet is daar erg blij om want zelf gaat haar dat met geen mogelijkheid lukken. Vanmiddag start Max vanaf de tweede plek in de grote prijs van Duitsland. Kiki speelt de finale van Palermo en Steven Kruiswijk staat in Parijs op het podium. Dat laatste is een voortreffelijk resultaat voor

de wielrenner die het podium van diverse grote rondes tot nu toe net niet wist te halen.

Het blijft toch ook een beetje in mijn kop knagen; de tumor groeit, maar de behandeling wordt gewoon op dezelfde voet doorgezet. Je zou eerder verwachten dat alles uit de kast wordt gehaald om de groei te stoppen. Zo voelt het dus niet.

De zondag was weer een mooie sportdag. De laatste dag van de Tour waarin Groeneveld de sprint in Parijs net niet wist te winnen, Kiki die de finale in Palermo verloor (het blijft mentaal zwak) Feyenoord de oefenwedstrijd thuis met 3-1 wist te verliezen van Southampton (verdedigend was het weer bagger) en Max Hockenheim op zijn palmares kon bijschrijven. Het was een rit om nooit te vergeten. De regen was hier een spelbepalende factor. De renners moesten de pitstraat in en uit om de banden telkens weer aan het nieuwe weerbeeld aan te passen. Het leek veel op het "Theater van de Lach" van John Lanting van vroeger, deur in deur uit en maar lachen. Maar niet alleen vlogen ze de pitstraat in en uit, velen vlogen ook de baan uit en kwamen er niet meer in. Ook Max was even zijn auto kwijt, maar kon hem met een mooie pirouette toch op de baan houden, om daarna soeverein naar de finish te rijden. Zijn tiende overwinning alweer. Dat zal wat worden volgend jaar als Zandvoort op het programma staat.

Maandag kreeg ik een mailtje van mijn longarts terug dat ze het afnemen van een bloedtest nog niet nodig acht. Ik moet daar maar op vertrouwen, maar tot nu toe is mijn relatie met mijn nieuwe arts niet erg succesvol, dus van een groot vertrouwen is nog altijd geen sprake. Dat was bij mijn eerste vorige longarts wel anders. Niet dat ik het resultaat van de laatste scan in haar schoenen kan schuiven, maar het gevoel is anders. De mailcorrespondentie wil ik je niet onthouden: *Ook nog even terugkomend op ons gesprek over mijn laatste scan, jammer genoeg gaf de scan een lichte groei van mijn tumor aan. Conclusie uwerzijds was, doorgaan met Afatinib 30 mg en goed blijven monitoren.*

Scan weer over zes weken en dan ook eventueel kijken of bloedmonster of een biopsie aan kan tonen dat over moet worden gegaan op Osimertinib.

Dat de tumor de komende zes weken ineens niet meer verder zal groeien lijkt mij zeer onwaarschijnlijk.

Ik heb daar nog over nagedacht en vroeg mij af of dat bloedmonster niet nu al kan worden genomen. Wellicht geeft dat nu al aan dat Osimertinib gerechtvaardigd is. Zo winnen we mogelijk zes belangrijke weken.

Haar reactie was:

Ook onbehandeld NSCLC (niet kleincellig longcarcinoom) verandert over het algemeen niet veel over een periode van zes weken. In dit stadium al liquid biopsy zal zeer waarschijnlijk niets opleveren vanwege lage tumor load en weinig circulerend tumor DNA.

Begrijpen doe ik het niet allemaal, maar mijn reactie hierop was:

Maar het zou kunnen dat we al zo'n periode van zes weken achter ons hebben liggen.

Ik ben benieuwd of ik hier nog een reactie op krijg.

Als ik tot nu toe terugkijk op de behandeling bij mijn nieuwe longarts dan kan ik daar toch ook niet echt positief over zijn. Het begon al dat zij bij het eerste consult voorstelde om de medicatie te gaan wijzigen van 30 naar 20 mg. Ik zou dat een weekje doen en dan zou een bloedtest moeten aantonen dat er nog voldoende werking van uitging. Alleen al van dat voorstel raakte ik van slag, terwijl ik juist in een positieve flow zat. Moest dit nu persé bij de eerste kennismaking vroeg ik mij af. Uiteindelijk heb ik toegestemd en raakte het bloedmonster zoek, terwijl ik daar nota bene nog voor gewaarschuwd had. Het had niet via de bloedpoli maar via de longafdeling moeten lopen! Alles voor niets en alles bleef bij het oude, terwijl wellicht de medicatie was verstoord door die ene week 20mg. Het draaide allemaal om de bijwerkingen, die zouden wel eens te erg kunnen worden, tot op dat moment was dat overigens nog niet het geval.

De longarts wilde toen overgaan op een beter middel Osimertinib in plaats van Afatinib. Daar kon ik mij wel in vinden, omdat dit middel ook beter bekend staat en de bijwerkingen minder zijn.

Ik heb het recept nog in mijn medische map zitten. Ik zal het ook nooit vergeten dat aan de balie bij de Maasstad apotheek mij het medicijn werd geweigerd. Dat een apotheek mij kwam vertellen dat ik het medicijn niet geleverd kreeg was een van de meest vernederende ervaringen uit mijn leven en je kan niet anders dan dit gelaten over je heen laten komen. Het was op 24 mei 2019. In feite had ook hier de longarts moeten weten dat wat zij voorschreef aan mij niet mocht worden geleverd. Het had mij een hele vervelende ervaring gescheeld. 2 maanden later weet je longarts te melden dat je tumor licht is gegroeid en dan gaan we over zes weken nog wel eens kijken hoe de boel erbij staat. Het valt dus niet mee om dat proces met volle overtuiging in te gaan. Het is ook lastig te volgen, dat op het ene moment, voorbarig Osimertinib wordt voorgeschreven en dat op het andere moment wanneer het toch echt wel nodig is er niet alles uit de kast wordt gehaald om voor elkaar te krijgen dat het nu wel kan worden voorgeschreven.

Ondertussen kan PSV een avontuur in de Champions League dit seizoen wel op zijn buik schrijven. Gisteravond gingen ze onnodig knullig tegen FC Basel in Bazel met 2-1 onderuit. De 3-2 heenoverwinning was daardoor niet genoeg. Jammer.

Vanmiddag ga ik mijn fysiotherapeut melden dat ik voorlopig met mijn wekelijkse uurtje sportschool bij hem op de praktijk ga stoppen. Ik heb het gevoel dat te veel lichamelijke inspanning toch niet het gewenste effect oplevert. Of dit nu heeft geleid tot de groei van de tumor weet ik niet, maar een paar keer had ik wel het idee dat ik mij te veel had ingespannen en dat dit aan het gebied rond mijn tumor ook te merken was. Het blijft lastig om daar een vinger op te leggen. Wat is wel en wat is niet goed voor je. Dat gevoel van overbelasting, overigens vooral na het tennissen, viel ook net in een antibiotica periode. Had dat er nu ook mee te maken of niet? In ieder geval heeft het vertrouwen in mijn eigen gedrag nu ook een behoorlijke deuk opgelopen.

Een ingezonden stuk in de Volkskrant reageerde op een CaMu van Remco Campert, geschreven ter gelegenheid van diens 90ste verjaardag, waarin hij stelde dat leven en dood zo haar eigen volgorde hadden. Eerst het leven en dan de dood. De briefschrijver haalde een gesprek aan dat hij had met zijn kleinzoon van drie. Het ging over een gebeurtenis van meerdere jaren geleden. Het ventje zei toen; daar weet ik niets van want toen was ik nog dood! De volgorde is misschien dan toch: dood - leven - dood.

Wellicht ben je als je straks dood bent weer dezelfde van voor je geboorte. Wie weet. Best een verrassend vooruitzicht, misschien zelfs iets om naar uit te kijken.

Aan de koffie zaten Riet en ik ook nog een beetje over onszelf te filosoferen, mijn hoofd is nog in orde en mijn lichaam vertoont gebreken, bij Riet is het andersom, haar lichaam is nog oké maar haar hoofd is minder. Wij willen onze lichamen wel ter beschikking stellen voor een hoofdtransplantatie, zodat één goed lichaam van ons samen overblijft.

Vandaag is het boerkaverbod van kracht. Hiep, hiep, hoera. Het zal mij verder wel aan mijn reet roesten of mensen de behoefte hebben er als een kolenkit bij te gaan lopen, vrijheid blijheid nietwaar, maar ik kan mij vinden in het feit dat een samenleving mag melden aan nieuwkomers dat sommige gewoonten in dit land niet erg op prijs zullen worden gesteld. Als ik vind dat ik in mijn blote kont over straat moet kunnen, het andere uiterste, wordt daar ook iets van gezegd. En terecht. Of vrouwen het vrijwillig of gedwongen doen is voor mij in dit geval ook niet relevant. Het komt mij gewoon ongepast over. Scheit aan de ander, ik maak wel uit hoe ik erbij wil lopen en als het niet vrijwillig is dan is dat alleen maar bijzonder triest voor de vrouw die dat zelf niet wil.

Niet veel later loop ik bij Albert Heijn boodschappen te doen met Riet, iets dat ik tegenwoordig regelmatig doe, loop ik bij de eieren bijna tegen een kinderwagen aan waarin een ventje zit van een jaar of 4. Een kaal stekelkoppie doet kanker vermoeden. Als we elkaar toevallig aankijken breekt er een gulle lach op zijn gezicht. Ik geef een

vertederende lach terug. Vervolgens steekt het mannetje zijn hand uit voor een high five, die ik uiteraard beantwoord. Met een blik van verstandhouding slaan we de handen tegen elkaar. Het voelt alsof lotgenoten elkaar herkennen. Een heel bijzonder en ook ontroerend moment. Ik heb er nog de hele dag aan lopen denken. Hij moet nog aan zijn leven beginnen, terwijl het mijne al aardig voltooid voelt. Op dat moment kan ook al dat gelul over boerka's je gestolen worden. Wees blij dat je leeft en toon dat aan je samenleving.

Sjef heb ik inmiddels bijgepraat over mijn financiële boekhouding. We waren snel klaar, want zo ingewikkeld is het allemaal niet en voor Riet is het weer een zorg minder. Ik heb hem ook verteld dat hij de Verhalen van Toverstralen op mijn website kan gaan bekijken. Ik ben benieuwd of dat nog tot reacties leidt.

De voetbalcompetitie is dit weekend weer begonnen. Het was gelijk raak. Zaterdag laten PSV en Ajax al punten liggen, beide spelen gelijk. Zondag kan Feyenoord dus gelijk de koppositie pakken. Maar nee hoor, het defensief gestuntel gaat gewoon door. Niets geleerd uit de oefenwedstrijden, waar defensief gestuntel ook al aan de orde van de dag was. Dat daar niets van wordt geleerd is echt zorgelijk. Je gelooft gewoon je ogen niet bij al die tegendoelpunten. Zwaar in blessuretijd wist Feyenoord nog net een puntje tegen Sparta (!) uit het vuur te slepen. Max liet zich vlak voor tijd nog even door Mercedes verrassen en kon zo zijn eerste pole-position niet verzilveren. Dat 's avonds de volleybalvrouwen ook nog werden afgedroogd door Italië maakte het teleurstellend sportweekend compleet.

De donderdag erop doet Feyenoord het in de 3e voorronde voor de Europa League aanzienlijk beter. Met fris aanvallend spel weet het uiteindelijk met 4-0 te winnen. Het elftal was op drie plaatsen gewijzigd en dat waren stuk voor stuk prima verbeteringen, die het elftal en de speelwijze als geheel ten goede kwamen.

Volgens mij had ik nog niet gemeld dat ik op zoek ben gegaan naar mijn eerste longarts. Vaag wist ik dat hij naar Curacao was vertrokken.

Ik ben op Google gaan kijken en vond daar een vacature voor een longarts van enige tijd terug. Het bleek het St. Elisabeth ziekenhuis te zijn. Toen ik op de site van het ziekenhuis ben gaan kijken bleek er een longarts met zijn naam te werken. Touché dus. Alleen nog geen mailadres, wel mailadressen van collega's. Ik heb toen naar hen een bericht voor mijn voormalige longarts gestuurd met het verzoek dit aan hem door te sturen. Ik kreeg gelijk bericht van één van hen terug dat hij dat ook had gedaan. Een aantal dagen later kreeg ik ook van hem bericht;

Beste Hr Verstralen,

Wat jammer om te horen dat het vertrouwen in uw nieuwe longarts minder is geworden. Ik hoop dat dit wel weer herstelt want ik heb een heel goede dunk van haar! Ongelukkig dat de Osimertinib niet aan u geleverd werd. Bij opnieuw groeien van de tumor is er namelijk 50% kans dat dit komt door een zogenaamde T790M mutatie waar dan de Osimertinib goed op werkt. Alleen moet wel bewezen worden dat die nieuwe mutatie er is want anders wordt de Osimertinib niet vergoed! Dat bewijs kan soms met een bloedtest verkregen worden. Zo niet, dan met een nieuwe biopsie. Overigens gaat in zo'n geval de groei eerst heel langzaam omdat de Afatinib nog wel degelijk remt. Vandaar dat de dr nog even wilde wachten met de nieuwe CT en de bloedtest. Ik hoop dat ik u wat duidelijkheid heb kunnen geven en dat het bijdraagt aan uw vertrouwen! En natuurlijk hoop ik dat er straks weer een goede reactie is op eventuele nieuwe medicatie!

Heel veel succes!

Longarts in het heerlijke Curacao!

(ik heb het hier prima naar mijn zin!)

Ik heb hem teruggeschreven dat ik zijn reactie enorm op prijs heb gesteld en dat mijn vertrouwen in mijn nieuwe arts wel enigzins is hersteld. Voorlopig zie ik ook af van een second opinion, waar ik met een kennis van mijn broer Sjef al min of meer mee bezig was.

Zojuist de laatste bladzijde uit Rinkeldekink van Martine Bijl gelezen. Op weg naar het einde had de titel ook kunnen heten. Van beroerte naar depressie naar de dood, want zover is het uiteindelijk niet veel later gekomen. Een verdrietig triest einde van een eens sprankelende vrouw. Wat is Riet dan nog goed als je haar met Martine vergelijkt. Alleen beseft Riet dat zelf niet voldoende, jammer genoeg.

Vandaag weer eens een mailtje naar mijn goede vriend Willem Visers van de Volkskrant gestuurd. De enorme adoratie voor Ajax begint me weer een beetje de keel uit te hangen:

*Beste Willem,
Er stond al een ingezonden brief in de Volkskrant van een Vitesse supporter die zich beklaagde. Hij was in ieder geval blij dat in het wedstrijdverslag van Vitesse-Ajax gelukkig ook 1x de naam van Vitesse was genoemd. Nu doet Ajax het ook uitstekend en dat is best even slikken voor de rest van Nederland, maar genoeg is genoeg. Ik heb ooit mijn abonnement op de NRC opgezegd omdat ik de overdosis Ajax niet meer kon verdragen. Met de Volkskrant gaat het nu dezelfde kant op. Succes maakt vrienden, ik begrijp dat wel, maar een beetje minder zou wel kunnen. We wonen tenslotte niet allemaal in dat openluchtmuseum.*

*En als je Jaap Stam nog eens tegen het lijf loopt adviseer hem dan om een mooi pak aan te doen. Stropdas hoeft niet! (En hij heeft i.p.v. hij heb).
Met de hartelijke groeten,*

Meestal krijg ik wel een reactie ben benieuwd of dat dit keer ook gaat gebeuren. Als het met 020 goed gaat is het Nederlandse journaal niet te houden en jammer genoeg gebeurt dat toch vaker dan bij 010. Dat overigens één zwaluw nog geen lente maakt zagen we met Feyenoord zondag tegen Heerenveen. Het was weer even armetierig als tegen Sparta. Tbilisi was snel vergeten.

Binnenkort valt de beslissing over de plaats waar het komende Eurovisie Songfestival gehouden gaat worden. Maastricht en Rotterdam zijn nog in de race. De accommodatie in Rotterdam is eigenlijk wel de beste, maar als stad is Maastricht voor dit festival toch aantrekkelijker, met name het Vrijthof scoort daarbij hoog. Rotterdam kent niet één centrumplek zoals Maastricht, maar kent een veelheid aan plekken, waardoor er mogelijk teveel versnippering optreedt. Volgens mij wreekt zich hier ook wel het feit dat Zuid, waar Ahoy zich bevindt, geen eigen identiteit heeft. Groen en duurzaam, wat ik de kernwaarden van Zuid wil maken, kunnen ook bij een evenement als het Songfestival krachtige festival thema's zijn. Een mooier en groter podium kan Climate Change zich niet wensen en Zuid zou zich als groene duurzame stad voor iedereen op de kaart kunnen zetten. Echt een gemiste kans. Zuid staat zonder eigen identiteit weer eens met een mond vol tanden.

Ik heb altijd veel aan sport gedaan, als klein kind op voetbal, dat ik tot mijn 25ste heb gespeeld. Daarna getennist, doe ik nog steeds, vroeger wel drie, vier keer in de week nu hooguit op zaterdagmiddag en alleen in de zomer. Tennis en bier gingen overigens goed samen, soms tot in de kleine uurtjes, dus helemaal gezond is sporten niet! Op mijn 45ste ben ik ook nog gaan golfen. Ik weet nog dat het begon omdat ik een kuitblessure had opgelopen, de bekende zweepslag en dat ging maar niet over. Golfen, zeker oefenen, doe je op de driving range en uit stand, van die kuit had je dan ook geen last. Ik was wel meteen verkocht. Golf is een spel dat zeker in het begin verslavend werkt. We gaan trouwens nog steeds twee keer in de week. Riet ook, 81 en still going strong. Ook zo'n beetje vanaf mijn 45ste ben ik gaan skiën. In het begin ben ik nog met Riet gaan langlaufen, maar na haar eerste heupoperatie ben ik met het echte werk begonnen. Vanaf dat moment gingen we elk jaar naar Leogang een paar uitzonderingen daargelaten. Een broer van Riet had een huis in Leogang en daar hebben we de eerste jaren vaak van geprofiteerd. Meestal ook nog een week samen met mijn schoonfamilie. Altijd beregezellig. Wintersport toch altijd super gevonden. De prachtige witte wereld

was op zich al een feest. Altijd was er ook veel familie bij, zowel van de kant van Riet als van mijn kant. En skiën was dan ons lust en ons leven. Dat gold hier zeker ook voor het après ski. Zonder angst dook je de berg af en maakte je eens een doodsmak of vloog je eens door de lucht dan liep dat gelukkig altijd goed af. Om alvast een beetje in vorm voor de wintersport te geraken gingen mijn broer Sjef en ik vanaf november schaatsen op de Uithof. Sjef kan goed schaatsen, maar ik weet nu nog niet hoe ik een bocht door moet komen. Maar toch, ik trok mijn rondjes en oefende de beenspiertjes. Ik ben 's zomers zelfs nog een tijdje gaan skaten, maar schaatsen is nooit echt mijn ding geworden. Jammer genoeg, waarschijnlijk door mijn artrose in de voeten werd ik onzeker met skiën en dan is de lol er eigenlijk af. Al een paar jaar gaan we niet meer naar Leogang, maar ik mis het wel heel erg, temeer daar het de winter lekker brak. Meestal de eerste twee weken van februari, na de Kerst leefde je er al naartoe en na de wintersport begon al een beetje de lente voor je gevoel. Nu duurt de winter weer heel erg lang en ik vind het geen fijne tijd, veel binnen zitten en weinig sporten. Nee, de donkere dagen zijn niet aan mij besteed. Het romantische Oostenrijk was daar een goede remedie tegen.

Ik dacht van de week aan al dat sporten van mij ook een beetje met de vaststelling dat al dat sporten in feite niets oplevert. Alleen maar veel, op zich wel mooie herinneringen. Maar als je van huizenverbouwen je hobby zou hebben gemaakt zou je nu waarschijnlijk in een prachtig oud herenhuis wonen, of als schilder een mooie verzameling schilderijen hebben geproduceerd. Sporten levert naast plezier en wat bekens niets tastbaars op. Wel jammer. Want (zelf)sporten is toch ook het mooiste dat er is. Architectuur is een prachtig vak en ik heb het misschien ook vaak wel als hobby ervaren, maar sport is bij mij altijd nummer 1 geweest. Ook al het bedenken van een spel. Hoe kom je op tennis, voetbal, schaatsen, skiën, golf en ga maar door, schitterend toch. Dat dingen soms commercieel een beetje uit de hand lopen doet daar niets aan af. Op deze wereld loopt immers alles uiteindelijk een keer uit de hand. Sport is wel luxe, dat ook weer wel. Maar veel sporten zijn ook vaak voor iedereen bereikbaar.

In de derde speelronde van de nieuwe voetbalcompetitie heeft Feyenoord ook zijn derde wedstrijd, nu thuis tegen FC Utrecht gelijk gespeeld. Je kunt het positief uitleggen dat de club nog ongeslagen is, maar een 11e plaats is niet het gewenste resultaat. Zojuist ook voor het eerst via [www.maasstadziekenhuis.nl/mijn dossier](http://www.maasstadziekenhuis.nl/mijn-dossier) zitten bekijken. Ik moet zeggen, dat valt niet mee. Je weet het allemaal wel, maar als je dat zo ongecensureerd op papier ziet staan is het toch even slikken. Voor mijn gevoel draagt het niet veel bij aan nieuwe informatie. Je krijgt ook de behoefte om corrigerende opmerkingen te maken, want wat er staat is ook weer niet allemaal correct. Sommige medicatie heb je nog nooit gebruikt maar staan wel op de lijst van actueel, met andere medicatie ben je allang gestopt, maar staan er ook nog steeds in. Incidentele bloeddrukmetingen met een hoge waarden doen nu geloven alsof mijn bloeddruk altijd veel te hoog is en dat is toch ook weer niet het geval. Als ik hem nu meet is het 90 om 140, redelijk. De waarden die de laatste twee keer in het ziekenhuis zijn gemeten heb ik daarna thuis nooit meer teruggezien. Alles weten maakt niet gelukkig en wie kennis vergadert, vergadert smarte.

Nee, dan maar weer over naar het item van de dag. De ouders van de drugsverkoper op een Hongaars festival die met een grote hoeveelheid drugs is opgepakt hadden afgelopen zaterdag een 2 pagina groot interview in de Volkskrant. De Volkskrant deed alsof hij een nieuw genre had bedacht het grote "we praten maar één keer met de pers" interview. Vroeger noemde we dit soort nieuwsgaring als snel riooljournalistiek, tegenwoordig leent de pers zich al snel voor stukjes in de krant waarin mensen de gelegenheid krijgen om het criminele gedrag van hun naasten te bagatelliseren. Femke Halsema met haar zoon was ook zo'n voorbeeld. Laat de rechter maar uitmaken of het al dan niet en in welke mate iets strafbaar is. Dat geldt zeker voor een burgemeester, de voorvrouw van Groen Niks zoals Levi Weemoedt haar toch wel treffend weet te portretteren. Zelf de moraalridder uithangen en als zoonlief zijn boekje te buiten gaat moet alles ineens vergoelijkt worden. Groen Niks dus.

Vroeger was ik nog wel een beetje fan van Femke, maar dat is nu wel over. Mijn stemgedrag was in die tijd ook wel enigzins politiek erotisch gemotiveerd, maar dat kan heden ten dage in het geheel niet meer en dan blijft er toch weinig over, dan moet ik mij wel bij Levi aansluiten. Ik kan mij wel vinden in de treurige levensopvatting die uit zijn geschrijf naar voren komt. Zelf heb ik bijvoorbeeld ook een hekel aan gezelligheid, hoewel het meer het woord is dat mij stoort dan de toestand die daarbij hoort. Ik weet nog dat ik voor het eerst deelnam aan een seniorgolfwedstrijd bij ons op de club. Na afloop vroeg een van de deelnemers aan mij of ik het gezellig vond. Meneer, zei ik, één ding, ik heb een hekel aan gezelligheid. De man was met stomheid geslagen en de conversatie werd subiet beëindigd. Later hoorde ik dat de man zich bij de voorzitter had beklagd met wat een vreemde man ik wel niet was. Dat vond ik dan wel weer aardig. Gezellig, genieten, maak er nog maar iets moois van allemaal kreten waar ik redelijk allergisch voor ben, nog altijd.

Vandaag wel gezellig met Mieke en Joep in het Mastbos zitten lunchen. We kennen ze al jaren, je zou het oude tennisvrienden kunnen noemen. Ze zijn zo'n 15 jaar terug verhuisd naar een dorpje onder Eindhoven, maar ieder jaar spreken we nog met elkaar af. Joep is na een ernstig fietsongeluk lichtelijk gehandicapt geraakt en zijn motoriek is aangetast, maar hij fiets toch nog tochten van zo'n 60 kilometer. Mieke ziet er nog steeds heel goed uit. We hebben weer uitgebreid het afgelopen jaar doorgenomen en zijn dan ook weer volledig bijgepraat over al onze mankementen en dat worden er elk jaar steeds meer. Maar het was een leuke lunch op een heerlijk terras met aangenaam weer.

Trump wil Groenland kopen. De Deense premier vond het een absurd voorstel en om die reden zegt Trump nu zijn officieel staatbezoek aan Denemarken af. De Denen verbijsterd achter zich latend. Wellicht is Trumps voorstel geopolitiek gezien niet eens zo idioot (ik heb daar onvoldoende verstand van) maar het is wel tekenend dat Trump deze pertinente afwijzing als belediging opvat.

Hoezo absurd, alles is toch te koop en als hij iets wil kopen moet er toch op zijn minst serieus naar zijn koopvoorstel worden geluisterd. Het raakt hem in zijn ziel dat er iemand is die het blijkbaar absurd vindt dat hij, de grote Trump iets wil kopen. Als Trump iets wil kopen is het in zijn gedachten eigenlijk al van hem. Er moet alleen nog overeenstemming over de prijs worden bereikt.

Trump, het blijft een bijzonder fenomeen. Regeren blijft een groot Monopolyspel. In dat licht bezien past het plan van Barbara Baarsma om kinderen meer macht te geven dan ouderen helemaal. Omdat kinderen meer toekomst hebben dan ouderen moeten ze ook meer te vertellen hebben. Er zijn nu te veel ouderen waardoor de balans telkens in het voordeel van die ouderen uitslaat. Dat sinds de tweede wereldoorlog de gemiddelde leeftijd van de machtshebbers al flink is gedaald vergeet Barbara. Dezelfde dag werd dat nog eens duidelijk gedemonstreerd met twee foto's van twee Nederlandse kabinetten. Beide foto's werden gemaakt voor het hotel Bos en Ven in Oosterwijk. De ene was van het kabinet Gerbrandy net na de oorlog, allemaal oude mannen van tegen de 70 en de andere van kabinet Rutte, vrijwel allemaal veertigers in vrijetijdskleding. Over honderd jaar zien we waarschijnlijk kabinet Zwitsal, allemaal pangeborene nog met de luier om, het kabinet met de meeste toekomst voor zich. Wellicht is een zwangerschapskabinet daarna nog te overwegen.

Eigenlijk net zo iets als een rentevergoeding ontvangen voor je schulden. Sparen kost geld en het hebben van schulden wordt beloond. Het is even wennen, zeker als je van je spaargeld moet leven en de belastingdienst er nog steeds van uitgaat dat daar wel een rendement van 4% mogelijk moet zijn. Als we nu toch met de omgekeerde wereld bezig zijn lijkt het mij niet onverstandig om in plaats van kinderbijslag kinderbelasting te gaan heffen. Als je in de toekomst voor het hebben van kinderen belasting moet gaan betalen kunnen we misschien ooit nog eens de klimaatdoelen gaan realiseren.

Vanmiddag mag ik naar de paarden in het Kralingse Bos waar het EK dit jaar wordt gehouden in plaats van het traditionele CHIO. Ik ben met mijn Vastgoed Golfvrienden uitgenodigd door Dura Vermeer voor de relatiebijeekoms in de Emerald Hospitality op de VIP Boulevard.

Zou dat ook allemaal nog doorgang vinden als de jongeren aan de macht zijn gekomen vraag ik mij dan nu af. Als ik overigens de Rabobank goed begrijp hangt het hele professionele voetbal van witwaspraktijken aan elkaar. Dat zal voor de paardesport niet veel anders zijn. Af en toe worden er eens een paar topbestuurders bij UEFA of FIFA geslachtofferd om zodoende de schijn op te kunnen houden dat alles verder wel in orde is. De VIP-tribune, de VIP-boulevard, de VIP-box en ga zo maar door zorgt er wel voor dat het systeem niet omvalt. Niet alleen macht corrupteert, iedereen die "erbij" wil horen corrupteert net zo hard mee. En als je erbij hoort wil je erbij blijven. Dus ik ga vanmiddag lekker naar de paarden.

Het was weer een inspirerend weekje. De voorgevel van het huis gesopt en bijgeschilderd, gegolfd en getennist, de Volkskrant opgezegd, Raemon Sluiter gemaïld, ook nog door de scan geweest, het kon niet op allemaal.

Ik had Willem Vissers, sportjournalist bij de Volkskrant, vorige week al een berichtje gestuurd dat ik bijzonder verontwaardigd was over het feit dat er in de krant geen aandacht was besteed aan de mooie overwinning van Feyenoord in de laatste voorronde voor de Europa League. Donderdag was het bij de terugwedstrijd weer precies hetzelfde. Ajax krijgt twee pagina's en Feyenoord een voetnoot. Eén keer geen aandacht is al fout, maar twee keer is onvergeeflijk en dat heb ik hem ook geschreven. Ik heb ook direct mijn abonnement opgezegd. Het moet niet gekker worden. Maar ja welke krant dan? Het AD is ook niet alles, dat lezen we in het weekend al, echt niet veel bijzonders. Het NRC heb ik om dezelfde reden al eens opgezegd. Trouw is niet om doorheen te komen. De Telegraaf daar wil je je gat nog niet mee afvegen. Het wordt lastig!

Raemon Sluiter dus zojuist een mailtje gestuurd. Ik heb gisteren naar haar derde ronde partij op de US Open zitten kijken tegen de Duitse Görge. Verschrikkelijk wat een ontluisterende prestatie heeft Kiki daar afgeleverd. Mijn conclusie is duidelijk Kiki kan op de baan niet zonder de therapeutische begeleiding van Sluiter. Blijkbaar heeft zijn stem een rustgevende inspirerende invloed.

Dat heb ik hem gemaïld en geadviseerd iets te bedenken waardoor zij ook tijdens de Grand Slams zijn stem moet kunnen horen. Een bandje of iets dergelijks, waardoor zij weer tot zichzelf komt en niet in haar eigen sop gaarkookt.

Met het Nederlandse voetbal gaat het momenteel uitstekend. Ajax in de groepsfase Champions League, Feyenoord, PSV en AZ in de groepsfase Europa League, Frenkie de Jong middenvelder van het jaar bij de UEFA, Virgil van Dijk voetballer van het jaar (hij laat Messi en Ronaldo achter zich!) Oranje dames 2e op het WK, het kan allemaal niet op. Het wordt een mooie voetbalherfst.

Met een 1-0 overwinning bij Willem II werd door Feyenoord ook de eerste competitieoverwinning van het nieuwe seizoen gevierd na drie gelijke spelen. Max kon overigens het weekend geen extra glans geven, hij haalde de eerste bocht niet eens. De dag ervoor was op hetzelfde circuit een Franse coureur verongelukt.

Ik vroeg mij zo maar ineens af wat nu de belangrijkste verandering van de digitale revolutie is op ons bestaan, zowel collectief als individueel. De robot- en automatisering, het mobieltje en de communicatie, de computer en internet?

Je zou kunnen zeggen dat we nu zo'n 50 jaar aan het digitaliseren zijn. Ik weet nog goed dat op de HTS de eerste computer werd geïnstalleerd. Een gedrocht in een ruimte van zeg 60 m². Niemand die dat ding kon bedienen en het kon minder dan het mobieltje van nu.

Ik woon echter nog steeds in een normaal huis, eet drie keer per dag, ga regelmatig sporten, zo op het eerste gezicht is er niet zo veel veranderd. Ik kijk veel vaker naar een beeldscherm, dat wel. Misschien is dat ook de grootste verandering het kijken naar een beeldscherm, of het nu de televisie, de computer, de monitor, de laptop, de tablet of het mobieltje is. De godganse dag zitten we met zijn allen naar dat scherm te turen om maar niets te missen wat er in de samenleving speelt en ook om ons werk zo goed als mogelijk te kunnen doen. Als een spin zitten we gevangen in het door onszelf gesponnen wereldwijde web. Uiteindelijk bestaan we straks alleen nog digitaal.

Het resultaat van de laatste scan gaf min of meer aan wat ik ervan verwacht had. Wederom een lichte groei van de tumor. De melk-witachtige vlek die er de vorige keer omheen zat was weer verdwenen, dat was positief. De longarts was niet ontevreden. Een bloedtest werd nu wel afgenomen en hier krijg ik na 14 dagen de uitslag van. Dan wordt mogelijk een nieuwe fase in de behandeling gestart. Ik voel me goed en ben over de grootste teleurstelling heen. Riet was weliswaar de hele dag doodnerveus, maar dat is gelukkig ook weer bijgetrokken.

Broer Paul heeft longontsteking, ook niet fijn. Moeders, inmiddels 95 belde daar ondermeer over op. Ze wilde ook weten hoe het met mijn scan was gegaan. De kinderen kwakkelen, maar zelf blijft ze kaarsrecht overeind, weliswaar in een rolstoel, maar toch. Ze heeft alweer plannen voor de Kerst, dan gaat ze met mijn broer Gio naar zorghotel IJsselvliedt in Wezep. Ze is ondernemender dan ik, aanstaande woensdag staat mijn reis met mijn golfvrienden naar Reims op het programma, maar ik zie mij nog niet meegaan. Vooralsnog ziet het weer er niet al te best uit, een element dat daarbij zeker een belangrijke rol speelt. Ik zie het voorlopig nog even tot het weekend aan, maar ik denk dat het senario van vorig jaar zich zal gaan herhalen; er lang over nadenken maar uiteindelijk de koffers toch niet pakken. Ik wil wel maar ik ga niet. Bij Riet is dat nog een graadje erger. Zij wil ook niet, zij wil lekker thuis zijn, geen gedoe meer met koffers pakken, poezenoppas regelen enzovoort. Nee, wat dat betreft kunnen we wel een voorbeeld aan mijn moeder nemen, die gaat nog gewoon. Rolstoel in de taxi en rijden maar. Ergens ook niet te bevatten. Het leven is niet anders dan een mindset. Prent jezelf iets haalbaars of misschien zelfs iets onhaalbaars in en het lukt je nog ook. Nu ben ik zelf nooit een reislustig type geweest. Voor wintersport was ik altijd te porren, maar 's zomers op vakantie vond ik toch al gauw een opgave. Daar komt bij dat wij vaak slecht weer hebben gehad tijdens de zomers dat we er wel op uit zijn getrokken. Dat motiveerde niet echt. Vakantie stond bij ons min of meer gelijk aan kut weer! Dat mindere weer begint er nu langzaam maar zeker aan te komen.

De zomer heeft zijn langste tijd gehad en herfst en winter staan voor de deur. Geen vrolijk vooruitzicht, zeker als straks de handicars niet meer op de golfbaan mogen rijden. Ik moet nog zien dat Riet 9 holes kan gaan lopen, hoewel ik er van overtuigd ben dat ze het zeker gaat proberen. Momenteel slikt ze tijdelijk geen bloeddrukpillen omdat een mogelijke bijwerking duizeligheid zou kunnen zijn. Ik moet zeggen dat het ook lijkt dat het iets beter gaat, maar door haar vergeetachtigheid is het voor haarzelf moeilijk om dit met mij eens te zijn.

Vandaag moet ik beslissen of ik met mijn golfclubje mee naar Reims zal gaan. Het levert mij veel keuzestress op. Ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee, ik ga niet mee....

Ik weet waar het uiteindelijk op uit zal draaien; ik ga niet mee. Na een verkeerd gevallen inspanning heb ik best last om te herstellen heb ik al een paar keer gemerkt. Afgelopen vrijdag loop ik 9 holes, het ging trouwens erg goed, maar de laatste paar holes was het toch ineens een stuk frisser en met een stevig windje en een toch altijd wat klam lichaam na het lopen van die holes is een klein koudje gauw gevat. Daar heb ik dan de dagen daarop wat last van. Als zich dat in Reims ook voordoet heb ik het niet naar mijn zin, terwijl dat toch al zware dagen zijn, dat was het al toen ik nog niets mankeerde. Ik wil wel maar ik ga niet, hoewel het best eens goed zou zijn als Riet en ik eens een paar daagjes zonder elkaar doorbrengen. De laatste tijd zijn we beiden teveel met onszelf in de weer waardoor de ergerisjes er heel snel insluipen. Voor allebei is de gezondheid een probleem geworden en beiden hebben in feite genoeg aan zichzelf en kunnen er de sores van de ander maar moeilijk bij hebben. Het liefst willen we van de ander een goed humeur zien, maar steeds vaker ontbreekt dat bij beiden. De keuzestress over een golftripje doet daar ook geen goed aan en als je besluit om niet mee te gaan stijgt je gevoel van eigenwaarde naar een dieptepunt, ook niet leuk. Zo brengt een in aanleg leuke activiteit alleen maar gedoe.

Alles pleit er dus voor om toch mee te gaan.

Ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee....

*Mannen,
Reims staat voor de deur, dus nog even een verse tussenstand.
Helaas zal ik ook deze reis geen acte de presence geven.
Het gaat overigens nog redelijk goed met mij.
Bij de laatste scan was de tumor jammer genoeg wel weer licht gegroeid, maar de ruis eromheen was weer verdwenen.
Dus een beetje slecht en een beetje goed.
Een DNAbloedtest moet nu uitwijzen of ik voor een andere therapie in aanmerking kom.
Volgende week krijg ik daar uitsluitel over.
Ik wens jullie veel plezier en tot de Duke.*

Dit schreef ik mijn golfvrienden een dag voor de reis, je begrijpt dat het er weer niet van is gekomen. Ook wel een beetje om chagrijnig van te worden, maar ik zag het toch niet zitten.
Dit kleine gedicht dat ik naar mijn golfvrienden in Reims stuurde is daar eveneens een stille getuige van;

P A R T I R

Tering herrie op La Quinta
Daco sloop Dirk in Milaan
Ik zie mezelf nog
Onder de palmen in Palmeraie staan

Op reis met de VET
Altijd grote pret
Maar eenmaal op de baan
Gaat echt iedereen eraan

De New Course
Ik zal het nooit vergeten
Op het strand een visje eten
Of toch maar bij Pérard

Het Reims van Roederer
Is nu de Castellane
Een nieuw huis en ik ben thuis
Partir c'est mourir un peu

Ik heb al eens eerder gezegd, het leven is een proces van langzaam afsterven. Op zich niet zo'n onthutsende uitspraak. Iedereen kan zich daar wel een beetje in herkennen. Soms zijn er van die momenten waarop dat afsterven ook echt wordt gevoeld. Ziekte kan zo'n moment zijn, maar ook iets niet meer kunnen. Dat laatste speelt hier dus. Het is niet een beslissing die je uit vrije wil neemt, maar omdat je je er niet meer fit genoeg voor voelt. Dat voelt dan echt als een beetje extra afsterven.

Gek genoeg sluit het volgende item daar aardig op aan. De Gouden Eeuw. Er gaan nu stemmen op om de term "De Gouden Eeuw" niet meer te gebruiken, maar gewoon te vervangen door de 17e eeuw. De Gouden Eeuw hangt te veel samen met ons criminele koloniale verleden en met de slavernij. Rijkdom van de een gaat altijd ten koste van een ander. In grote lijnen kan ik mij daar nog wel in vinden. Maar als de term De Gouden Eeuw komt te vervallen voelt dat toch ook een beetje alsof er iets in mij afsterft. De Gouden Eeuw hoorde ook 70 jaar bij mij. Snijdt De Gouden Eeuw uit mijn bestaan en er wordt een stukje uit mijzelf weggesneden. Het klinkt uiteraard dramatischer dan het is, maar toch voelt het wel een beetje zo.

Ik las nog ergens dat we over 50 jaar het gewoon over de 17e eeuw hebben, zo gaat dat nu eenmaal met onze geschiedenis. Fake! We klagen over Trump met zijn fake news, maar ik heb blijkbaar mijn hele leven met een fake geschiedenis geleefd, want wat voor De Gouden Eeuw geldt, geldt uiteraard voor de gehele geschiedenis. Fake, alles is fake, fake en nog eens fake. Mijn eigen levengeschiedenis is fake. Alles wat ik in Te Vroege Winter heb opgeschreven is fake. Mijn hele leven is fake en niet alleen mijn leven maar het leven van iedereen. Fake, het is niet te geloven, dat ik daar nu pas achter kom. Tot nu toe dacht ik dat alles fantasie was, fictie alleen maar een gedachte, maar het is veel erger de fictie blijkt ook nog fake te zijn.

Het is 17 september, Riet is jarig, 82.
We gaan er een gezellige dag van maken.

Mijn longarts belde gisteren, de bloedtest heeft niet het gewenste resultaat laten zien. Dus geen Osimertinib. Binnen 14 dagen krijg ik een Pet Scan, deze geeft een nauwkeuriger beeld dan een CT Scan en met deze scan gaat het oncologisch team van Maasstad en Erasmus kijken wat de vervolgstappen kunnen zijn. Vooralsnog doorgaan met Afa-tinib. Toch weer teleurtellend. Osimertinib is me nu al zo'n keer of 5 als een soort worst voorgehouden en telkens weer wordt deze worst voor mijn neus weggetrokken. Was men er nooit over begonnen, ik had niet beter geweten, maar nu is het elke keer weer vervelend. Maar ook daar raak je zelfs min of meer aan gewend, voornamelijk omdat ik me toch ook nog steeds redelijk goed voel. Als dat verandert dan denk je daar waarschijnlijk ook weer anders over.

Ik had nog de stille hoop om Riet op haar verjaardag met een mooie boodschap van de longarts te kunnen verrassen, maar dat zit er jammer genoeg dus niet in.

Ik ben ook niet jarig zullen we dan maar zeggen.

De verjaardag van Riet hebben we nog gezellig gevierd in het door mij ontworpen Zandrak paviljoen. Het gebouw is door bouwfouten weliswaar niet geworden wat ik ervan gehoopt heb, maar het is toch leuk om het aan de familie te laten zien. Het werd een genoeglijk lunchje met de kouwe kant.

CZ, mijn zorgverzekeraar ook maar weer eens benaderd over mijn medicatie met de vraag of zij er wellicht toch iets aan kunnen doen om ervoor te zorgen dat ik de betere medicijnen tot mijn beschikking krijg. Hoewel in reclamefilmpjes van alles wordt gesuggereerd, blijkt de praktijk toch weerbarstiger. Ook van CZ hoef ik geen steun te verwachten. Ik kreeg het advies om mijn longarts maar contact met de fabrikant op te laten nemen, dat wil ook wel eens werken!

Volledig gerust gesteld ben ik maar weer over gegaan tot de orde van de dag. Dat was vandaag overigens de dag van Greta Thunberg die tijdens de VN klimaatop de genodigden mocht toespreken. Alsof je naar een rampenfilm zit te kijken. Een kind dat door de duivel lijkt bezeten leest de wereldleiders de les. Ik vind het eng en verontrustend. Dat zo'n idioot kind zo'n podium krijgt zegt ook wel iets over de mate

waarin de samenleving het spoor bijster is geraakt.

Ongebreidelde groei, zeker ook van de wereldbevolking, heeft onze planeet onbeheersbaar gemaakt. Het is veel te eenvoudig om daar de wereldleiders de schuld van te geven. En een idioot kind als pleitbezorger naar voren schuiven, daar help je het kind niet mee en zal de zaak ook niet helpen oplossen.

Het merkwaardige feit deed zich voor dat in de media vrijwel iedereen laaiend enthousiast was op dat kind, terwijl er ook vrijwel altijd bij werd vermeld dat het kind op de sociale media met de grond gelijk gemaakt werd. Waarom moet dat erbij worden gemeld.

Het Nederlandse stikstofbeleid is strijdig met de Europese regelgeving. Een zin die mij mateloos intrigeert, temeer omdat dit feit in de hele stikstofdiscussie tot nu toe geen enkele aandacht krijgt. Hoe heeft het zover kunnen komen en wat gaat dit in de toekomst betekenen. Heeft Nederland bij het vaststellen van die regels zitten slapen? Het is toch evident dat een dichtbevolkt land als Nederland zich moeizamer aan strengere regels kan houden dan de grotere landen. Deze gigantische stikstofoperatie zal de anti Europese partijen geen windeieren leggen. Tot nu toe hoor je niemand uit die hoek en dat is mijns inziens des te onheilspellender. Met zijn allen 90 km/uur gaan rijden als maximum snelheid op onze autowegen, daar zal je mij niet over horen, prima. Maar de hele agrarische sector nu weer de gordijnen injagen en alle bouwplannen op hold zetten terwijl er toch al zoveel krapte is op de woningmarkt, vind ik te gek voor woorden. De woningmarkt heeft toch al jaren een ontwrichtende uitwerking op onze economie. Ik snap toch al niet dat in deze tijd van gratis geld de corporaties niet in staat zijn om massa's woningen voor de laagstbetaalden te bouwen, btw afdracht of niet. Het lijkt er soms op dat men er meer op uit is zijn eigen gelijk te halen dan om een goed beleid te voeren. Ik weet nog dat de bevlogen directeur Post van de Stichting voor Volkshuisvesting Tuinstad Zuidwijk, goed voor zo'n 7000 woningen met een normaal salaris gewoon in één van de rijtjeswoningen van de corporatie woonde. En de man was bijzonder begaan met de wijk, als jonge betrokken bewoner heb ik dat zelf kunnen constateren.

Maar dat was vroeger. Kom daar nu nog maar eens om binnen corporatieland. Over ontwikkelland hoeven we het wat dat betreft al helemaal niet meer te hebben. Maar ja dat is de vrije markt. In dat opzicht zou je de stikstofoperatie wellicht ook een zelfreinigend middel kunnen noemen. Jammer genoeg heeft de laatste grote financiële crisis in dat opzicht ook niets opgeleverd. Ik had nog de hoop dat daar wijze lessen uit zouden worden getrokken, maar niets is minder waar. De gekte is eigenlijk alleen maar erger geworden. De stikstofwal moet nu het schip keren en de klimaatwereld heeft haar hoop op een doorgedraaid kind van 16 gevestigd. Ik ben benieuwd waar dat toe gaat leiden.

Zelf hadden wij vanmorgen onze eigen klimaatcrisis, deze speelt ook al jaren trouwens. Het conflict draait om het deurbeleid in de woonkamer als de verwarming aanstaat. Het gaat daarbij om de deur van de woonkamer naar de gang en van de keukendeur naar buiten. Mijn standpunt is, kachel aan deuren dicht. Het standpunt van mijn vrouw, ingegeven door het vrij kunnen in- en uitlopen van de poezen, kachel aan maar de deur naar de gang nog steeds op een ruime kier en de keukendeur naar buiten moet te pas en te onpas opengezet kunnen worden om de dieren vrije doorgang te kunnen verlenen.

Deze strijd speelt dus al jaren en ik heb hem nog steeds niet in mijn voordeel kunnen beslissen. Nu heb ik een wapen gevonden. Ik zet de CV niet aan als de deuren open staan. Ik snijd mijzelf daar uiteraard ook mee in de vingers, maar het is nog maar september, maar Riet heeft dan een koude badkamer en dat vindt zij erg onplezierig. Dit conflict liep tijdens de ontbijttafel hoog op, althans Riet werd kwaad dat zij de CV niet zelf aan en uit kon zetten. Schoorvoetend heeft zij nu met mijn deurbeleid ingestemd. Zij een warme badkamer en ik een warme woonkamer. Ik ben benieuwd hoelang dit standhoudt. Deze gebeurtenis laat maar zien dat de problemen met het klimaat niet zomaar eenvoudig zijn op te lossen. Zelfs als je al overeenstemming hebt is het nog maar de vraag of de partijen daarna ook nog eens bereid zijn om zich aan de afspraken te houden. Zeker als het niet van harte gaat. Is dierenwelzijn ook ondergeschikt aan de klimaatdoelstellingen? Ik houd u van mijn huiselijke bevindingen in deze

op de hoogte. Ik begrijp dat ik mijn standpunt over Greta Thunberg danig moet herzien wil ik niet zoals dé Saskia Noort beweert tot de grote boze witte oude mannenwereld behoren die er niet tegen kan dat ze eens door een 16 jarige volledig terecht op hun nummer worden gezet, zij zijn immers de schuld van de klimaatellende waarin de wereld nu verkeert en de jonge mensen maken zich daar grote zorgen om en als dat niet op een extreme manier wordt verwoord, zal de verandering er nooit komen.

Ja, dat zet je wel even aan het denken.

Ik heb het filmpje met Greta nog eens terug zitten kijken en dan maar een boze witte oude man, maar ik zie geen enkele aanleiding om mijn standpunt te herzien. Ik deel haar zorgen over het klimaat overigens volledig, dat doe ik al sinds het rapport van de Club van Rome, maar het zijn niet de alleen wereldleiders die er een zootje van maken, maar het zijn gewoon de mensen die altijd maar meer willen. Dus Greta richt je tot je medemensen en vertel ze dat alles kleiner en gezonder moet, dat we niet meer moeten vechten met elkaar, niet boos maar lief zijn voor elkaar.

Dat er op het Malieveld 35.000 man waren om te demonstreren voor het Klimaat is mooi. Eindelijk weer eens iets voor de jeugd om voor te vechten en dat is prima. Misschien worden er door de nieuwe generatie toch nog wijze lessen uit de laatste crisis getrokken. Als Greta daaraan heeft bijgedragen dan wil ik misschien nog wel haar grimmigheid vergeven.

1 oktober 2019, de dag van mijn Pet Scan, de dag van de Boerenopstand, de dag de inval van het OM bij de 2 Haagse wethouders van de Groep De Mos in verband met fraude en corruptie. Bij dit laatste is zeker geen sprake van een mug een olifant maken, maar het OM heeft wel met nauwkeurige precisie een Haagse ooievaar doodgeknuppeld. De gerechtelijke elite heeft de vrije populist vakkundig een kopje kleiner gemaakt. Er valt veel op De Mos aan te merken, maar deze inmenging van de gerechtelijke macht op de uitvoerende macht lijkt mij op dit moment (ik ken ook niet alle feiten) ietwat buitenproportioneel. Er is verdenking maar geen bewijs gezien de invallen.

Het OM moet nu echter wel met een keihard zaak komen, want anders is er toch echt een fundamenteel constitutioneel probleem en is het OM ver buiten haar boekje gegaan. Het optreden van het OM in deze leidt er domweg toe dat een populaire Haagse politieke beweging om zeep wordt geholpen en een stad in een politieke crisis is terecht gekomen. En dit alles, nog voordat een rechter zich over de zaak heeft kunnen buigen!

Een drama ongekend voor Nederland.

Slecht voor Den Haag, slecht voor de politiek, slecht voor het vertrouwen in de rechtstaat, want dit zal ongetwijfeld als voorbeeld van klassejustitie de populistische boeken ingaan.

Nu de populisten eens min of meer zichtbaar hun vriendjes voortrekken moet er direct met de botte bijl worden ingegrepen. Als de politieke elite aan vriendjespolitiek doet wordt er vrijwel nooit ingegrepen. De meesten weten dat trouwens ook op een slimmere manier te doen. En witwassende bankiers worden door het OM ook niet aangepakt!

Voor mij blijft de vraag overeind, is hier sprake van machtsmisbruik van het OM. Vast staat in ieder geval al dat de operatie met veel machtsvertoon heeft plaatsgevonden. Ik ben benieuwd hoe dit gaat aflopen. In ieder geval niet goed voor De Mos c.s.

Voor de allereerste keer ben ik naar een bijeenkomst voor kankerpatienten geweest, specifiek werd ingegaan op de EGFR mutatie, die ook ik heb. Het zal ook wel de laatste keer zijn. Dit is niets voor mij. Steun, troost of wat dan ook bij lotgenoten hopen te vinden, ik ben er niet van. Je kunt ook je hoop op God vestigen, je tumor gaat daar allemaal geen rekening mee houden. Het is pech en het blijft pech. Ik heb mijn hele leven al moeite gehad om mij bij een groep aan te sluiten en daar is nu niet direct verandering in gekomen. Gedeelde smart is geen halve smart. Ik sprak nog een man die twee jaar terug zijn vrouw aan borstkanker had verloren en nu een vriendin steunde die sinds kort longkanker heeft. Het verdriet stond nog steeds in zijn ogen. Iedereen hoopt, dat is wel duidelijk bij zo'n bijeenkomst, maar hoop alleen doet geen leven.

Op de dag dat op de familie-app een verwoede discussie is losgebarsten over het feit dat mijn moeder 10 minuten te vroeg naar bed zou worden gebracht dan was afgesproken en dat dit toch niet acceptabel was, werd mijn broer Paul met verergerde longontstekingsklachten opgenomen in het Ikazia ziekenhuis. Daar werd al snel geconstateerd dat er vocht in en achter de long zat en een zware abtibiocakuur plus diclofanac en paracetamol moesten hem er weer bovenop helpen. Op de dag dat ik de uitslag van mijn Pet Scan krijg wordt bij hem het vocht weggezogen. Als het vocht helder is kan het verder worden afgezogen, is het troebel dan moet het op kweek.

Het is alsof je het allemaal zelf opnieuw beleeft. Zo is er nog niets aan de hand en zo zit je tot over je oren in de problemen. Ik hoop van ganser harte dat het in zijn geval tot een ernstige longontsteking beperkt blijft, maar zelf leef je ongetwijfeld tussen hoop en vrees. In mijn geval is dat ook al anderhalf jaar zo, je leeft tussen hoop en vrees. Je bent nog blij dat je kunt golfen en tennissen en geniet nog van een etentje bij Loos zoals zaterdagavond. Je zit nog op het puntje van je stoel, zeker bij de tweede helft van Feyenoord-Porto en springt nog op bij de 2-0 van Karsdorp. Je bent ook nog verbijsterd als datzelfde team er tegen Fortuna ongenadig van langs krijgt, 1-4. Dan lijkt het soms net alsof het normale leven zijn gangetje gaat. En dan wordt moeders van 95 10 minuten te vroeg naar bed geholpen en ligt broer Paul ineens zwaar ziek in het ziekenhuis. Geen uitwisseling van cryptogrammen zoals we de laatste tijd gewend waren. Schaken hadden we ook weer opgepakt, maar sinds zijn longontsteking, toch ook al weer flink wat weken geleden, is dat ook op hold gezet. Ik zie heel erg uit naar een volgend potje. Ik ga nu naar mijn eigen longarts!

De Pet Scan was goed, mijn longarts was bijzonder tevreden. Door- gaan met Afatinib en over 2 à 3 maanden weer terugkomen. Veel beter kon eigenlijk niet. Ik ben er dus ook blij mee. Riet uiteraard ook. Zij is dan nog blijer als ik. Maar dit geeft de burger weer moed. Met broer Paul blijft het zorgelijk. Het vocht was troebel, dus op kweek. Met spanning wordt het resultaat afgewacht. Toch bijzonder dat een longontsteking hiertoe kan leiden. We hopen er maar het beste van.

Eindelijk begin ik in de berichtgeving over de klimaatdiscussie aan- dacht voor de economische gevolgen van het terugdringen van CO2 en stikstof te lezen. Tot nu toe hoor je alleen de milieuactivisten ons de les lezen en ons vertellen dat alles anders moet. Geen groei, overal zonnepanelen en windmolens, geen vlees, niet meer vliegen en ga zo maar door. Op hoge toon wordt ons gemeld dat de waarheid over het milieu moet worden verteld, dat we afstevenen op een wereldwijde natuurramp, maar als de waarheid moet worden verteld, dan moet toch ook de economische werkelijkheid worden geschetst die ont- staat als al deze miljeumaatregelen werkelijkheid zijn geworden. Wereldwijde armoede zou wel eens het gevolg kunnen zijn. Ik zeg zou, want ik weet dat ook niet, maar ik ben wel benieuwd wat doorreke- ningen ons gaan voorspellen. Ik ben ook helemaal voor Tiny Houses, voor 90 km/uur als maximum op de snelwegen, voor vergroening en verduurzaming. Selfsupporting als het gaat om energievoorziening, helemaal voor. 0 op de meter, het kan niet beter. Groene daken, straten en pleinen. Auto's uit de stad gaan weren. Allemaal prima ideeën waar ik helemaal achter sta. Maar wel vanuit een economisch realistisch perspectief dat dit voor iedereen op deze planeet een menswaardig bestaan genereert. Dat het ten koste gaat van het grootkapitaal, geen enkel probleem. Maar het is onverteerbaar dat de armoede op aarde hierdoor zou toene- men.

Genoeg over het klimaat. Broer Paul wordt vandaag gelukkig weer uit het ziekenhuis ontslagen. Hij lijkt het ergste van zijn lonontsteking achter de rug te hebben. Het zag er toch een tijdje best wel slecht uit. Maar goed, het gaat weer de goede kant op.

Na 22 jaar zijn we waarschijnlijk toe aan een nieuwe cv-ketel. Een heel gedoe en ook een lastige keuze. Hoe lang zitten we nog aan het aardgas? Een VH-ketel bestaat niet meer, dus ook de afvoer moet worden vernieuwd. Toch is het onvermijdelijk, warmtapwater is niet meer zeker. Gisteren kwam ik klam van het golfen thuis, meestal is een schoon hemd en evendroogwrijven voldoende, maar ik wilde nu even lekker onder de douche opwarmen. Stond ik daar in mijn blootje bijna een kwartier op warm water te wachten. Daar wordt een mens niet vrolijk van. Er schijnt een soort van warmtewisselaar kapot te zijn. Repareren kost al 350 euro en dat is dan nog maar het begin. Dus wordt het een nieuwe ketel voor 2500 euro en dan maar hopen dat we nog lang genoeg gas krijgen. Ik heb ook van de week al mijn communicatie-abonnementen op KPN gezet. Het had ook allemaal Ziggo kunnen worden, maar om nu de hoofdsponsor van 020 te ne- men, dat kon ik niet over mijn 010 hart verkrijgen. Alles in één scheelt mij overigens wel een kleine 50 euro in de maand. Is toch geld! Ik had het wel wat eerder mogen doen, maar ik dorst niet te veranderen met internet tijdens mijn zakelijke periode. Ik had al De Volkskrant opgezegd, dus aardig schoon schip. Straks alleen nog het huis aan de buitenkant een groot onderhoudbeurt en we kunnen er weer voor jaren tegen.

Voor de samenleving ligt het echter sinds enige tijd een stuk ingewik- kelder. CO2 en nu dus ook stikstof gooien veel roet in ons eten. Enige eenduidigheid welke richting Nederland op moet is er niet. Kringloop of circulaire landbouw is mogelijk een oplossing maar een goede bedoeling is tegenwoordig niet voldoende. De miljeubeweging en in haar kielzog een legertje juristen zijn tegenwoordig in staat om alles wat niet in hun straatje past te frustreren. Geen enkele vergunning kan meer worden verleend.

Het zou erg verstandig zijn om aan vergunning strenge miljeueisen te stellen dan geen vergunningen te verlenen. Het is overduidelijk, de mens verdringt de natuur en de mens zal het ook nooit eens worden over de manier waarop de natuur gered kan worden, immers zij is zelf het probleem en niemand heft zichzelf op. Erger nog, we worden steeds ouder en ouder. 130 jaar moet deze eeuw zomaar kunnen. In Rotterdam wordt het probleem getackeld door alsmaar hoger te gaan bouwen. Dan maar de lucht in krijgt op die manier toch een dubbele betekenis! Het Masterplan voor Feyenoord City is nu gepresenteerd; Een stad in een stad. Wolkenkrabbers markeren straks de plek waar Feyenoord weer aansluiting met de wereldtop gaat krijgen. Wolkenkrabbers zijn niet direct miljeuvriendelijk, maar ze ontzien wel het groene hart. De bouwlocatie ligt overigens wel dicht in de buurt van het binnenstedelijk natuurgebied Eiland van Brienoord, dus pas wel op!

Wat vind ik van het Masterplan?

Ik ben er een voorstander van dat Zuid voorop gaat lopen in vergroening en verduurzaming van de stad. De vraag is of een tweede Manhattan aan de Maas daarin past. Wat mij betreft zou het kunnen als dit het meest duurzame Manhattan wordt dat ooit is gerealiseerd en een voorbeeld wordt voor alle "groene" hoogbouw. Energieneutraal, CO2 neutraal, niet alleen Feyenoord wordt daarbij wereldtop, maar heel Feyenoord City. Dat is een mooie uitdaging.

Maar goed, eerst maar weer eens kijken hoe Feyenoord het er zondag tegen Heracles afbrengt, daar worden we immers de laatste tijd ook niet vrolijk van. Er zit zo wie zo niet zoveel progressie in de sportprestaties van de Nederlandse toppers. Max, Kiki, Daphne om er een paar te noemen, ook de volleybaldames, de voetbaldames, de handbaldames, de voetbalheren, het gaat allemaal maar moeizaam tegenwoordig. Eergisteren nog naar de eerste uitzending van Ladies Night zitten kijken. Het nieuwe vrouwenpraatprogramma onder leiding van Merel Westrik. Prima start, daar kunnen ze bij RTL4 nog wel wat van leren. Beau is een leuke jongen, maar zijn decors zijn blaartrekken. Dat bureauetje was niks en die kale tafel is ook depressiefmakend.

De opzet van Ladies Night was weer eens wat anders en het pakte

mijns inziens ook goed uit. Fidan Ekiz, een leuke vrouw, was een van de gasten en Merel wist te melden dat zij Eva Jinek op gaat volgen. Een goede keuze. Wat ik nog vergeet te melden, ik heb een trommel met een paar brushes gekocht. Eigenlijk een soort grapje om Riet mee te kunnen laten spelen als ik op de gitaar in de weer ben. Ze wil er nog niet echt aan geloven, dus we gaan het zien.

Het is crisis bij Feyenoord. Jaap Stam is opgestapt na een ontluisterende nederlaag tegen Ajax, 4-0 al bij rust bereikt. Het had ook 8-0 kunnen staan. Het is dat Ajax er na rust geen zin meer in had. De donderdag ervoor was ook al knullig in Bern met 2-0 verloren. Stam zag er geen gat meer in en terecht. Zijn vertrek was onvermijdelijk. Ik stuurde nog een bericht naar de familie-app vlak voor de wedstrijd "opstelling van een idioot" het zoveelste probeersel van een wanhopige coach die hoopt dat tegen Ajax de ommekeer zou komen met zijn meest aanvallende team tot dan toe. Dick Advocaat is nu de belangrijkste kandidaat. Stam vond ik toentertijd al een belachelijke keuze, met de keuze van Dick zou ik nog wel vrede kunnen hebben, wellicht kan hij wel werken in een ongeorganiseerde bende, want dat is Feyenoord momenteel toch wel. Geen bestuur, althans, ze besturen niet, geen directie, geen trainer, geen nieuw stadion, kortom hopeeloos. Dat nieuwe stadion lijkt ook verlamdend te werken op de hele organisatie en ik moet nog zien dat het met het nieuwe stadion veel beter wordt. De 25 miljoen die het Feyenoord jaarlijks lijkt op te leveren is immers peunuts in het hedendaagse topvoetbal.

Trouwens, waar wij ons druk maken over het vertrek van Jaap Stam, blijft het in Syrië onverkort een teringzootje. We realiseren ons toch veel te weinig dat wij hier in een paradijs op aarde wonen. Het enige gevaar wat we te duchten hebben zijn we zelf met onze regeltjes over CO2, stikstof, PFAS en ga zo maar door. Met droge ogen regelen we het land de vernieling in. Op zich zijn de zorgen om ons klimaat niet te onderschatten en vragen grote prioriteit, maar het is toch een illusie te denken dat het tij in een paar maanden gekeerd zou kunnen worden.

Bij ons is het al een hele opgave om de onderlingen Kerstdiners op elkaar af te stemmen, laat staan dat wereldwijd de overeenstemming over de klimaatmaatregelen voor de Kerst geregeld zouden kunnen worden. Maar hier in Nederland, het enige land in Europa waar dit gebeurt, wordt de hele economie platgelegd omdat we teveel natuurgebieden hebben aangewezen en dat alles omdat we aan onze kinderen een leefbare aarde willen achterlaten. Ik hoop echt dat het lukt, maar op deze manier heb ik er een hard hoofd in.

Een druk weekje achter de rug. Maandag een lunchje met Rini, de stadsdokter van Creatief Beheer. Ik ben fan van zijn aanpak om de wijken te vergroenen, maar hij heeft moeite om met zijn filosofie vaste grond onder de voeten te krijgen. Wel jammer eigenlijk. Een echte vrijdenker die het zichzelf soms wel eens onnodig moeilijk maakt. Maar ja, zo gaat het wel vaker met mensen die weigeren de gebaande paden te bewandelen. Ik mag hem wel. Dinsdag met Riet naar de golfbaan, zoals gewoonlijk op dinsdag en woensdag met mijn Vastgoed golfclubje op The Duke gespeeld. André kwam mij al vroeg halen want om 12 uur moesten we afslaan in Nistelrode. Het was wel fris en dat bleef het ook lang. Na 18 holes was er niet veel energie meer over en met 28 punten was slechts een tiende plaats van de veertien mijn deel. Mijn slechtste wedstrijd van het seizoen. De volgende dag werd een nieuwe cv-ketel geïnstalleerd. Uiteraard heb ik mij daar ook de hele dag mee lopen bemoeien. Daarna de gebruiksaanwijzing van de nieuwe eTwist thermostaat doorgenomen en de klokinstelling ingevoerd. Het valt allemaal niet mee op je ouwe dag, maar het is gelukt. Ik kan de eTwist ook nog doorschakelen naar mijn mobiel. Daar wacht ik toch nog maar even mee. Voor deze week vind ik het wel genoeg. Vrijdag nog een griep prik gehaald. Vandaag, zaterdag het tennissen maar voor gezien gehouden, volgens mij waren de banen toch niet bespeelbaar door alle regen van de laatste dagen en mijn lijf is duidelijk aan wat rust toe.

Wat verder deze week de gemoederen danig bezighield was de discussie of we IS Nederlanders terug moeten laten keren naar ons land.

In vrijwel alle gevallen kan gerust worden gesproken over oorlogsmisdadigers die vrijwillig Nederland de rug hebben toegekeerd om met IS te strijden voor een kalifaat. De gruwelijkheden die dat tot gevolg hebben gehad zijn bij ons allen bekend. Dus waarom deze mensen terug willen halen. Laat ze lekker. Nee zeggen de tegenstanders van die opvatting, je moet ze terughalen anders radicaliseren ze nog erger en komen ze op termijn wraak nemen en dan zijn wij hier de dupe. Als je ze terughaalt en berecht voorkom je dat voor een groot deel. Waarop dat standpunt is gebaseerd is mij een raadsel, maar ik kan er begrip voor opbrengen dat voor de kinderen een uitzondering wordt gemaakt. Ik kan mij daarnaast ook nog voorstellen dat de ouders, nadat zij in Iran zijn berecht hun straf hier komen uitzitten, niet omdat ik hun de terugkeer gun, daarvoor zijn de misdaden te gruwelijk geweest, maar om ons deel van de verantwoordelijkheid op ons te nemen. Hier berechten ben ik tegen. Alle slachtoffers of hun nabestaanden zijn nog in die regio. Hier is nauwelijks bewijs voorhanden. Daar dus berechten en de straf integraal overnemen. Het is anderzijds vanuit onze luxe Nederlandse positie toch ook onvoorstelbaar als we de beelden van de kampen zien en al de zwartgesluisde vrouwen daar zien rondlopen in de woestijn. Ik begrijp ook steeds minder van deze tijd. Naast het feit dat het leven minder plezierig is geworden door ziekte en achteruitgang van mij en Riet, is het er op de wereld ook niet leuker op geworden. Alles lijkt momenteel wel problematisch, maar ook dat zal de leeftijd wel zijn.

Ik kreeg overigens gisteren een brief van de gemeente en van Wooncorporatie Havensteder dat met het bouwrijp maken van de Smeetslandlocatie komende maand zal worden begonnen. Voor Smeetsland heb ik zo'n jaar of tien geleden nog plannen gemaakt in opdracht van dezelfde corporatie. Door de crisis is dat allemaal om zeep geholpen en bij de nieuwe plannen vond men het niet nodig om mij te betrekken. Ik ga er eens goed over nadenken hoe ik mij in dit proces zal gaan opstellen. Ongetwijfeld kom ik daar nog wel op terug!

Met Riet een intakegesprek gehad in Ikazia. Dit schijnt aan de geheugentest vooraf te gaan. De test zelf gaat nu op 2 december plaats vinden. Op zich zijn wij van dat gesprek ook niet veel wijzer geworden. Er worden wat vragen gesteld over de ongemakken waar Riet mee worstelt. We leggen uit dat het allemaal een beetje is begonnen nadat bij mij longkanker werd geconstateerd en dat daarna duizeligheid, geheugenproblemen en depressieve gevoelens een rol zijn gaan spelen, waarbij de ochtenden het moeilijkst zijn. Op zich kunnen wij zelf daar nog best mee uit de voeten. Het went allemaal ook wel een beetje na verloop van tijd. Riet blijft echter heel bezorgd over de toekomst, en met name voor een toekomst zonder mij. Ik begrijp dat wel want er ontstaan toch steeds vaker kleine ongerechtigheden. Zo was ze afgelopen zaterdag haar tasje, met pasjes, geld en telefoon in het winkelcentrum van Rhoon verloren. Gelukkig hebben mensen het tasje bij de bakker afgegeven en wisten zij mij telefonisch te bereiken, waardoor de schade beperkt is gebleven. Het is echter al de tweede keer in korte tijd dat zoiets gebeurt. De nieuwe pasjes waren nog nat bij wijze van spreken. Bij de neurologe heb ik ook maar één vraag neergelegd; is Riet in staat om, als dat onverhoopt gaat gebeuren, om alleen zelfstandig in haar eigen huis verder te kunnen leven. Zelf ben ik daar ondanks alle beperkingen toch nog wel positief over, maar ik ben toch benieuwd wat de deskundigen hierover te melden hebben.

We zijn alweer een week verder. Na de nieuwe CV ketel, die overigens nog niet helemaal optimaal functioneert, is ook de KPN Hussel op de Ogierssingel 25 geïnstalleerd. TV, vaste telefoon, mobiel en internet, het zat allemaal bij verschillende aanbieders. Nu is alles bij KPN en dat scheelt € 50,-. Ik moest kiezen tussen Ziggo of KPN. Ja, Ziggo is hoofdsponsor van 020 dus de keus was snel gemaakt. Na de Volkskrant moest nu ook Ziggo er aan geloven. Bijna was ik ook de Formule 1 kwijt, maar ik zag net op tijd dat RTL Duitsland de race ook uitzond. En wat voor een race! De laatste 20 rondjes in Brazilië waren om nooit te vergeten. Ik mis Olaf Mol wel, dat moet ik eerlijk toegeven. Riet was er ook erg boos over. Een andere spannende gebeurtenis, de afzuigkap begaf het, na 20 jaar trouwe dienst stopte hij ermee.

Dat zijn tegenwoordig zo de hoogtepunten in ons bestaan. Ik heb ook nog een mail gestuurd naar wethouder Barbara Kathmann. Een beetje apart, omdat zij de dochter is van mijn oud compagnon Leo met wie ik al jaren geen contact meer heb. Zij wil dat Rotterdam voorop loopt met "groen, duurzaam, circulair" en daar ben ik het helemaal mee eens. Alleen zou ik graag zien dat die speerpunt functie aan Rotterdam-Zuid wordt gegeven. Dit zou het wat ondergewaardeerde stadsdeel een enorme boost kunnen geven. En ik ben erg voor Zuid tenslotte. Ik zie haar reactie met veel belangstelling tegemoet. De intochten van de Sinterklazen heeft het land ook niet onberoerd gelaten. De roetveegpieten winnen maar langzaam terrein. Erger vind ik het incident bij FC den Bosch waar een donkere speler van Excelsior veel drek over zich zag uitgestort. Dat dit pure racistische uitingen zijn staat als een paal boven water. De KNVB uitte weliswaar haar verontwaardiging en vond het walgelijk gedrag, maar tegelijkertijd wist de bond te melden dat er weinig tegen te doen valt. Ik zou zeggen bedenk dan iets. Ik kan mij voorstellen dat bij de eerste racistische uiting de captain van de club die zich misdraagt een gele kaart krijgt, waarbij ook wordt omgeroepen waarom dit gebeurt. Bij een herhaling van de uiting volgt een tweede gele kaart en dus rood. Volgens mij zal het dan snel afgelopen zijn met dit misselijk makend gedrag.

Het is inmiddels 5 december, de verjaardag van Sinterklaas, de Goed Heiligman! Veel cadeautjes zijn er dit jaar niet te verwachten. Ik heb het overigens mijn hele leven al een klote feest gevonden. Altijd kreeg je iets waar je niet om gevraagd had. En al dat gedoe met zijn Zwarte Piet maakt het feest er ook niet gezelliger op. Stoppen met die onzin. Waar nu wel een begin mee is gemaakt zijn de plannen voor de overkant. Een woningbouwplan waar ik ook nog eens plannen voor heb mogen maken maar die jammer genoeg door de crisis in duigen zijn gevallen. Na 10 jaar wordt het plan nu weer vlotgetrokken. Van de week was er een informatieavond. Prima plan, min of meer met eenzelfde opzet en in totaal nu 290 woningen. Dus een grote operatie die zich bij ons voor de deur gaat afspelen. Begin volgend jaar wordt met het voorbelasten van de locatie begonnen. Waarschijnlijk bij ons

voor de deur wordt gestart met de eerste fase. Het zal wel een onrustige periode worden. Bovendien is de singel waar wij aan wonen een oud lint uit begin vorige eeuw. Allemaal oude huisjes die niet op palen zijn gefundeerd. Wij houden, met onze burens, dus ons hart wel een beetje vast. Als dat maar goed gaat. En een gemeente die daar begrip voor toont, zo ken ik Rotterdam niet. Alle informatie moet er echt uit worden getrokken. Dat gaat ook nog een leuke strijd worden. Ach, ik heb toch niets anders meer te doen, dus zie ik het maar als een plezierige vrijetijdsbesteding.

Gisteren ook weer een scan gehad. Maandag de uitslag. Ik voel mij nog steeds redelijk goed, dus veel meer valt er momenteel ook niet over te melden. Wie zich minder goed voelt is één van mijn broers, de een is net een beetje hersteld van een zware longontsteking en nu meldt een ander dat hij in een geestelijke dip zit, als aandenken aan een minder plezierige vroegere werkperiode. Dat mensen het in omstandigheden niet naar hun zin hebben, dat heb je wel in de gaten, maar dat na zoveel jaren dit nog speelt, daar heb ik toch niets van kunnen merken. Succesvol met zijn werk, sportief, genietend van het leven, er vaak op uit, sportschool en soms wel eens wat te veel hooi op de vork, maar geestelijk in een dip.

Maar ja ik zie het ook bij Riet, als er iets in je geest niet goed zit dan is het niet eenvoudig om dat weer goed te krijgen. Eergisteren heeft zij een geheugentest van twee uur gehad. Nieuwsgierig wat dat weer oplevert. Zelf kan ze er ook geen slag naar slaan.

Zo langzaam maar zeker begint iedereen uit mijn naaste omgeving wel iets te mankeren. Een zorgelijke ontwikkeling. De enige die zich daar momenteel niets van aan lijkt te trekken is mijn moeder. Onverstoorbaar zet zij haar leventje voort, weliswaar goed verzorgd in een luxe zorghuis, maar inmiddels toch al 95, haar kinderen moeten dat toch nog maar zien te halen.

Dan nog even over de kinderopvang. Staatssecretaris Snel moet verantwoording afleggen voor het feit dat de belastingdiens ten onrechten vele honderden gezinnen - achteraf gezien - terecht verleende kinderopvangtoeslag hebben laten terugbetalen. Vele gezinnen zijn daardoor in grote problemen gekomen. Huwelijken verwoest.

Toch keek ik wel op van de bedragen die daarmee gemoeid waren. Een vrouw vertelde dat zij 1400 euro in de maand had ontvangen. 1400 euro in de maand! Wij krijgen dat op onze oude dag samen om van rond te komen. En dan nog de kinderbijslag die ook nog steeds wordt uitgekeerd. Ik vind dat toch ook wel onbestaanbaar in een wereld die aan overbevolking ten onder gaat.

In deze tijd van stikstofproblematiek, CO2 uitstoot en klimaatproblematiek lijkt mij een kinderbijbelasting meer op zijn plaats.

Overigens volledig terecht dat de gezinnen nu worden gerehabiliteerd en met terugwerkende kracht het geld waar zij recht op hebben alsnog krijgen uitgekeerd. Zij zijn onterecht als fraudeurs weggezet en een fraudeur als Klaas Dijkhoff komt er mee weg. Ik kan mij niet voorstellen dat iemand die fraudeert met reiskostenvergoeding, 400 euro per maand, en ook nog eens, weliswaar terecht, wachtgeld accepteert, de komende lijsttrekker voor de VVD gaat worden. Iemand die zowel de slimste mens als de domste mens in zichzelf weet te combineren kan toch niet een mogelijke nieuwe minister president kandidaat zijn.

Als er nog hoop is voor Klaas Dijkhoff, dan is dat er misschien ook nog wel voor mij. Gisteravond werd ik aangenaam verrast door een presentatie van Francine Houben die zij heeft gehouden op het Stadmakerscongres 2019 over Rotterdam-Zuid.

Zij ontvouwde haar ideeën over de mogelijke ontwikkelingen voor het stadsdeel dat veel potentie heeft, maar dat toch achterblijft in haar ontwikkeling. Een schitterende presentatie. Eindelijk iemand die met visie, verstand en kennis van zaken een ambitieus plan met veel perspectief voor Zuid presenteert.

Zelf pleit ik er al jaren voor, maar krijg geen poot aan de grond.

Naar Francine luistert iedereen en terecht.

Het gaat jammer genoeg wel met meer van mijn ideeën, hoe goed ook, ze worden niet of nauwelijks gehoord. Met Smeetsland Noord eigenlijk hetzelfde verhaal. Wat er nu gebouwd gaat worden komt in feite naadloos overeen met de gedachten die ik had, maar toch moest er zo nodig een andere architect worden gekozen.

Met Zuid gaat het niet anders. Mijn ideeën worden niet op waarde geschat en als Francine een (overigens wel veel beter gepresenteerd en gedocumenteerd) soortgelijk verhaal houdt, hangt iedereen aan haar lippen. Maar ik ben blij met haar. En ik heb haar dat ook gemeld, zie onderstaande mail;

*Dag Francine,
Gisteren zag ik de video van je presentatie Perspectief voor Zuid op het Stadmakerscongres 2019.
Ik was diep onder de indruk.
Al jaren maak ook ik mij druk om Zuid, en in al die jaren heb ik nog nooit iemand op een bijzondere bijdrage kunnen betrappen.
Tot gisteren.
Eindelijk iemand die begrijpt dat er met visie, ambitie en perspectief aan Zuid gewerkt moet worden.
Waar het Zuid aan ontbreekt is een positief imago. Jouw plan zal daar een enorme bijdrage aan leveren.
Ik pleit er al jaren voor, wereldtop in groen – duurzaam – circulair, maar tot nu zonder resultaat, ik ben ook geen Francine Houben.
Jij kunt met gezag en kennis van zaken iedereen meekrijgen.
Ook ik ben al fan vanaf het Kruisplein van jouw architectuur, dus een beter pleitbezorger voor Zuid kan ik mij niet wensen.
Onze ideeën over Zuid liggen niet eens zover uit elkaar, alleen presenter je het 100x beter.
In de bijlage een kleine productie van mijn hand waarin ik mijn plannen met Zuid heb uiteengezet.
Misschien dat er nog iets tussen staat waar je iets mee kunt.
Superveel succes met Zuid, ik zal het blijven volgen!
Maar geen Zuid achter de Dijken, gewoon OpZuid, daar wonen wij.
Met een collegiale groet,*

Ik ben uiteraard ook nu weer benieuwd naar haar reactie. De reactie op de mail die ik over hetzelfde onderwerp naar wethouder Kathmann had gestuurd was overigens ronduit teleurstellend, maar daar had ik het zojuist al over!

Over precies twee uur zijn we 24 jaar getrouwd. 12-12 om 12 uur in 1995 vond dit heuglijke feit in het stadhuis van Rotterdam plaats met de portier als onze getuige. Ik weet nog dat ik tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand zei toen deze aan zijn speech begon; hou het kort. Volgens mij heeft hij daar ook gevolg aan gegeven. Ik weet eigenlijk niet eens meer of het nu een hij of een zij is geweest! Nog een jaartje volhouden en we kunnen ons 25 jarig huwelijksfeest nog vieren. De laatste scan was wederom stabiel, dus dat moet kunnen lukken. Vanmiddag om 12 uur gaan we het vieren bij Vis op de Dijk.

Afgelopen zondag werden de handbaldames wereldkampioen, een fantastische prestatie. Ook weer eens naar de Kuip geweest, het blijft toch een schitterend mooi stadion, Feyenoord won ook nog eens en tegen PSV is dat prima. Het werd 3-1. Na afloop een hoop heisa over een wel of niet terecht gegeven strafschop. Hands in het strafschopgebied blijft een lastige. Nu vinden veel journalisten dat als een bal keihard van dichtbij tegen je hand wordt geschoten dat het dan geen penalty kan zijn., onzin. De hand was niet langs het lichaam, dus hands, dus penalty. Johan Derksen was het daarmee eens, dus basta. Met Riet ook nog naar de uitslag van haar geheugentest geweest. Hoewel Riet het zelf allemaal maar onzin vindt, was het toch plezierig om te horen dat ook de geheugentest laat zien dat er van demantie geen sprake is. De problemen worden veroorzaakt door stress, angst en piekeren over de onzekere toekomst, allemaal veroorzaakt door de problemen met mijn gezondheid. Deze factoren belasten de hersenen dusdanig dat er een blokkade naar het geheugen optreedt. Door te werken aan het verminderen van de stress, zou daar mogelijk weer verbetering in kunnen worden gebracht. Riet heeft uiteraard geen enkele behoefte aan al die onzin en ziet mogelijke hulp daarbij ook helemaal niet zitten. Ik ga maar weer verder met oefenen voor mijn Kerstoptreden met de gitaar tussen de schuifdeuren tijdens het Kerstdiner bij mijn zus en alle broers en zussen met aanhang. Je moet je muzikale carrière ergens beginnen!

Vanmorgen sprongen de vlooiën weer op het bed. Het blijft een terugkerend probleem in onze relatie, dat steeds ernstiger vormen begint aan te nemen. Ik heb het haar gisteravond nog een keer duidelijk proberen uit te leggen, nog nooit heb ik haar gevraagd iets voor mij te doen of te laten, maar nu vraag ik al een aantal keren met klem om de buitenkeukendeur niet meer te gebruiken voor het in- en uitlaten van die twee katten van ons. Het deur open deur dicht beleid midden in de winter irriteert mij mateloos en dat gevoel kan ik maar niet onderdrukken. En telkens loopt het na verloop van tijd weer uit op een ruzie hierover. Ik heb daar geen zin meer in. Hetzelfde geldt voor de poes op bed. En Riet belooft telkens weer zich eraan te houden, geen buitendeur in de woonkamer open en geen katten op bed, maar na een paar uur is het alweer mis. Ik snap er werkelijk ook niets van. De poezen kunnen echt overal in- en uit lopen wanneer ze willen. Poeze-luiken en deurdrangers zorgen ervoor dat zij ongestoord naar binnen kunnen. De poezen maken op de Ogierssingel blijkbaar de dienst uit. Ik heb niets te vertellen in mijn eigen huis. Ik ben het echt helemaal zat. Je hoopt op nog een paar plezierige jaren van je pensioen te kunnen genieten, maar was ik nog maar aan het werk. Het is al moeilijk genoeg om de depressie, geheugenproblemen en duidezigheid van Riet te handelen en dan komt daar dat gehannes met die twee kut katten ook nog eens bij. Het enige voordeel is wellicht dat jezelf bijna vergeet dat je kanker hebt. Aan dat probleem kom je nauwelijks meer toe. De winter is altijd al een vervelende tijd geweest. Sombere dagen en koud. Het enige plezierige aan de winter was de wintersport. En de winter is in feite nog maar net begonnen.

Met onze nieuwe (sinds bijna twee jaar) lichamelijke problemen valt het ons blijkbaar moeilijker om het de ander naar de zin te maken. Het lijkt soms wel of je het de ander persoonlijk kwalijk neemt dat hij/zij niet meer gezond is. In het begin wil je de ander nog liefdevol steunen, maar naarmate de tijd verstrijkt raakt de pijp wat meer leeg en treden over en weer de irritaties sneller de kop op. Ik wil ook wel een troostvolle arm om Riet heen slaan, waar ze bij tijd en wijle ook zeker veel behoefte aan heeft, maar het lukt mij steeds minder.

Toch zijn we eergisteren nog heel gezellig uit eten geweest, iets dat we tegenwoordig met enige regelmaat doen, daar ligt het ook niet aan. Het zijn de kleine irritaties die steeds groter gaan aanvoelen. De Kerstgedachte zit er goed in zullen we maar zeggen. Vrede op aarde en aan de menesen een welbehagen. Kerstavond bij met zus, ik ben al dagen druk in de weer met mijn optreden tussen de schuifdeuren, ik schreef er al eerder over. 1e Kerstdag saampjes thuis en 2e Kerstdag een uitgebreide lunch in het Kasteel van Rhooen, met schoonzus en zwager. Wij krijgen het aangeboden omdat wij jarenlang voor mijn schoonfamilie op 1e Kerstdag het Kerstdiner hebben verzorgd, Altijd gezellig, het was ook geen opgave, maar zwager en schoonzus wilde ons daar toch nog eens voor bedanken. Op zich een mooi gebaar.

De Kerst zit erop. Het is allemaal prachtig verlopen. Kerstavond bij mijn zus met een te gek gitaarconcert van mijzelf. Alle nummers liepen als een trein. Ik was zelf ook bijzonder tevreden over mijn eerste soloconcert en ik geloof dat het publiek het optreden ook wel kon waarderen. Chol en Henk hadden ook weer voor een feestelijke maaltijd gezorgd dus een zeer geslaagde Kerstavond. Jammer dat Sjef en Mieke er niet bij konden zijn, Sjef lag met griep op bed. 1e Kerstdag zelf hebben we bijzonder gezellig met zijn tweetjes doorgebracht. Garnaaltjes vooraf, kreeftensoep en een stukje zalm, met Kerstkrans toe. Prima Kerstdiner. 2e Kerstdag stond Kees, de broer van Riet al om 10 uur op de stoep, Hij had de regiotax maar wat ruim besteld, bang dat hij was dat hij niet op tijd voor het Kasteel zou zijn. Een wel erg ruime marge aangezien we pas om half twee verwacht werden! Om negen uur 's avonds werd hij uiteindelijk weer opgehaald. Een lange dag. Gelukkig was er tussendoor nog de Kerstlunch. Ik kan niet anders zeggen, ook dat was bijzonder gezellig. Wij, Riet en ik, zijn nooit zo enthousiast over het Kasteel en ook dit keer zouden ze van ons niet de Gouden Pollepel hebben gewonnen, maar een genoeglijk samen-zijn was het wel met een inmiddels flink uitgedund gezelschap. Zwagers Floor en Gerard, schoonzus Lenie en ex Kees zijn ons inmiddels al ontvallen en schoonzus Willy komt het verzoegingshuis niet meer uit.

Maria, Kees en Riet en ik zijn nog over van het illustere Stoepengeselschap. Maria had het daar ook het hele diner moeilijk mee. De emoties speelden telkens weer heftig op. Herinneringen uit onze gezamenlijke wintersportvacanties in de Stoepenhof, de winterresidentie van Floor en Riet, maar ook de traditionele Kerstdiners bij ons thuis waren haar soms te veel. Oude mensen en de dingen die voorbij gaan. Toen ik vanmorgen wakker werd dacht ik ook, daar moet toch een gedicht aan gewijd worden. De titel had ik al, Komt allen samen. Ik ga het proberen!

Het gedicht werd door Riet maar matigjes ontvangen. Ik heb het maar weer verwijderd.

Nog wel vermeldenswaard is het feit dat ik op de voorlaatste dag van 2019 toch nog even mijn beste golfvriendje heb gespeeld. Weliswaar slechts 9 holes, want veel verder kom ik tegenwoordig niet. Maar liefst 22 punten wist ik bij elkaar te slaan. Slothandicap 21,3. Daar ben ik niet ontevreden over, bovendien vind ik dat mijn spel met de ijzers er de laatste maanden zeker op vooruit is gegaan. Dat is jarenlang ook wel eens anders geweest. Ik denk dat 2020 een mooi golfjaar voor mij gaat worden. Een mooie gedachte om het jaar mee af te sluiten.

Twintig twintig. Happy New Year!

De jaarwisseling was overigens wel een zware bevalling. Al dat geknal hoeft voor mij al niet en onze rooie poes moet er al helemaal niets van hebben, hij is al dagen van streek en oudejaarsavond is helemaal een ramp. En als de kat van streek is, is Riet van slag. Dat was ze trouwens vanaf de vroege morgen al want gisteren deed haar auto het niet en dan moet dat op stel en sprong nog gerepareerd worden. Staat om negen uur de wegwacht al voor de deur, die krijgt de auto wel gestart, maar Riet moest wel gelijk mee naar de garage. Dus snel aankleden meerijden naar de garage en helemaal over stuur. Ik er even later achteraan om haar daar weer op te halen. Kortom een heel gedoe op onze leeftijd! 's Middags de auto weer halen en toen moest oudejaarsavond nog beginnen. Tussendoor had ik nog even de boodschappen gedaan en voor het avondeten een salade Nicoise gemaakt. En toen moest oudejaarsavond nog beginnen. Halverwege de avond heeft de kat nog lekker in de kelderkast zitten piesen. Half twee volledig versleten ons bed in gedoken. Gelukkig viel ik toch nog vrij snel in slaap en werd pas om negen wakker. Het nieuwe jaar is begonnen. Ik hoop dat het wat leuker wordt dan 2019, zeker met Riet en tussen ons. Vorig jaar was niet het topjaar uit onze relatie. Ik moet heel erg wennen aan de mankementen die Riet inmiddels is gaan vertonen. Het vraagt ontzettend veel geduld en dat heb ik niet van nature zullen we maar zeggen. Het engelengeduld dat mijn broer Gio met zijn moeder kan opbrengen is mij volledig vreemd. Komt wel bij dat Riet nog alles op haar manier doet, een manier die niet meer bij haar leeftijd past, maar dat wil ze dan niet inzien en ik zit daarna met de gebakken peren, waar zij zich dan weer niets bij voor kan stellen. Mijn moeder zit in een rolstoel en kan geen rare dingen meer uithalen. Riet kan gelukkig nog alles, maar ze is daar dan weer zelf niet van overtuigd. Twenty twenty, nieuwe ronde nieuwe kansen. We gaan er maar een mooi jaar van maken.

Grijs is dood. Een erg verdrietig moment. De laatste weken werden de aanvallen van epilepsie erger en erger. Bijna elke dag hoorde je een bons, dan was hij weer ergens vanaf gevallen en lag in een kramp. Het ging gepaard met oncontroleerbare heftige bewegingen waarna hij een paar minuten volledig gedesoriëteerd voor zich uit zat te staren. De dierenarts vond het heel verstandig om het beestje in te laten slapen. Zowat elke dag een aanval kwam zelden voor en het put enorm uit. Maar het blijft verdrietig als je het beestje verdoofd op de behandelafel ziet liggen. Nog een paar aaitjes over zijn bol en wat kieteltjes onder zijn kin en langzaam maar zeker is hij in diepe slaap verzonken. Van het tweede fatale spuitje heeft hij geen weet meer. Vredig ligt hij op tafel. Het einde van een grijs poezeleven. Het begon bij ons jaren geleden. Ik zie hem nog van achter uit de tuin komen aanlopen. Riet was uiteraard niet te beroerd om het dier van maaltijden te voorzien. Hij bleef dus trouw komen. Vooralsnog bleef het daarbij. Het huis mocht hij nog niet in. We hadden ons voorgenomen om na de dood van Cleo geen poezen meer in huis te nemen. Na enkele maanden gingen we toch weer overstag. Overdag mochten ze het huis in. Er waren echter maar een paar koude decembernachten voor nodig of binnenslapen ging tot de mogelijkheden behoren. Tegen Riet viel niet op te boksen. Eerst de poezen en dan konden mijn wensen worden ingewilgd. Dat is tot op het laatste moment zo gebleven. Ik kon daar ook wel mee leven, hoewel het af en toe toch wel eens te gek werd. Grijs was wel mijn poes, niet zo leuk als Cleedje, maar zijn kleur en karakter paste helemaal bij mij. Vroeger werd ik ook Grijs genoemd. Alles was grijs, kleding, tandenborstel, koffer, alles, je kon het zo gek niet opnoemen of het moest grijs zijn. Dus een grijze poes was helemaal in mijn straatje. Hij zag er overigens niet uit toen hij bij ons kwam aanlopen. Grote grijze plukken haar overal over zijn vacht. Het was een stijlvolle poes, dat kon je zo zien, maar onder de stress. Dat is langzaam maar zeker verdwenen en de laatste jaren had hij het helemaal naar zijn zin en zijn vacht zag er weer schitterend uit. Mooi grijs en daarbij die prachtige groene ogen. Hij wilde zich ook graag op mijn benen neervleien als ik 's avonds met mijn benen languit op de bank televisie zat te kijken.

De laatste tijd was ik er door die spastische aanvallen en ook het feit dat hij erg uit zijn mond stonk niet meer zo happig op, maar nu zal ik hem toch missen, dat zware lijf op mijn schoot. Het was een lief beest, er zat werkelijk geen kwaad bij. Je kon echt zien dat hij dankbaar was dat hij weer een prima huis had gevonden. Aan de andere kant kon hij wel dwingend zijn. Hij wilde maar bij ons op de slaapkamer komen, terwijl ik daar een felle tegenstander van was, temeer omdat hij het liefst nog op het bed zelf wilde liggen. En hoe vaak we hem ook de toegang tot de kamer ontzegden, hij bleef maar volhard en als het dan weer mislukte droop hij zeer teleurgesteld af. Daar komt bij dat Riet en ik ook niet op één lijn zaten in ons slaapkamerbeleid en dat voelde Grijs uitstekend aan. Poezen zijn net mensen. Ik ben er zelf wel van overtuigd dat ze je donders goed door hebben en alles haarscherp aanvoelen.

In het begin weet ik nog wel dat Grijs altijd achter mij aanliep. Ging ik een rondje wandelen, dat liep hij mee. Waarschijnlijk ook een soort van verlatingsangst. Kwam ik met de auto aanrijden, hij kwam aanlopen. Later geloofde hij het wel. Het werd toch ook een oud baasje. Volgens de dierenarts is hij een jaar of 15/16 geworden. Voor een kat toch nog een redelijke leeftijd. We hebben nu alleen nog maar Rodie in huis. Een iets jongere poes die ongeveer tegelijkertijd is komen aanwaaien. Een compleet ander type. Een echte roodharige. In het begin moest hij ook niets van mij hebben. Als ik maar even aan hem zat kon ik een haal krijgen. Dat is totaal veranderd. Knort nu als een gek als ik maar even over zijn kopje krab en wil nu ook graag op schoot. Ook hij is niet meer helemaal gezond, hij voelt de hele dag klam aan en zelfs nu het buiten toch behoorlijk fris is zit meneer het liefst de hele dag buiten op de bank. Bovendien stinkt ook hij uit zijn mond. Zijn gebit moet nodig eens worden schoongemaakt. Voor Riet zal het hopelijk ook een stuk rustiger worden nu zij nog maar de zorg heeft voor één kwakkelpoes. Laten we het hopen. Voorlopig zullen we Grijs wel gaan missen. Het was toch een markante verschijning bij ons op de Ogierssingel 25. Na Claus en Cleo is Grijs de derde poes die ons in dit huis is gaan verlaten. Claus en Cleo liggen nog achter in de tuin. Grijs laten we maar uitstrooien.

Grijs lag in de garderobekamer op de tafel op het kussen dat Riet daar voor hem had neergelegd. De hele dag lag hij daar te slapen. Ik ging met de poezemand naar boven, de kamer in. Mandje open en poes erin. Hij stribbelde nog wat tegen, maar dat stelde niet zo heel veel voor. Hij zat al snel in de mand en de deksel kon dicht. Ik liep de trap af en riep naar Riet dat ik naar de dierenarts ging. Ik weet niet of ze zich op dat moment voldoende realiseerde dat zij Grijs niet meer terug zou zien. Zelf was ik door al het gedoe van de laatste tijd rond de poezen ook wel nerveus. Ik was opgelucht dat ik zonder kleerscheuren met Grijs in de auto zat. Af en toe piepte hij van ongenoegen. Ik had met hem te doen. Van mijzelf vond ik het ook eigenlijk een lafhartige daad. Een weerloos schepsel naar de dood vergezellen. We waren veel te vroeg op onze afspraak, bijna een half uur. Ik besloot om samen in de auto te wachten. Inmiddels was zijn verzet gestaakt en konden we nog wat rustig contact hebben. Hij niet wetend wat hem te wachten stond, ik toch met een groot schuldgevoel. De laatste paar jaar staat leven en dood toch in een ander daglicht. Zelf word je met alle mogelijke moeite in leven gehouden en dat beestje jaag je nu de dood in. Precies kwart voor elf stapte ik de dierenwinkel in. Achter in de zaak zat de praktijk van de dierenarts. Na een paar minuutjes werden we binnengelaten. Grijs had nog wel even zitten poepen in de auto. Het bleken een paar keurige keuteltjes te zijn. Hij werd met kussentje en al op de behandeltafel gelegd. Alles ging even rustig. Grijs lag er op zijn dooie gemak bij. De dierenarts was overigens zeer stellig, bij het door mij geschetste ziektebeeld van epilepsie met bijna dagelijkse aanvallen is euthanasie in feite de enige oplossing. De frequentie is veel te groot en iedere aanval kost hem te veel energie. De keuze hem in te laten slapen is volkomen terecht. Het stelde mij enigzins gerust, toch voelde ik me nog steeds een verrader. Grijs kreeg zijn eerste spuitje. Ik aaide hem nog een beetje over zijn bol en onder de kin en al snel was hij in diepe slaap verzonken. Ik wilde nog een foto maken, maar mijn telefoon liet het afweten. Op mijn verzoek maakte de arts nog een paar foto's. Het tweede dodelijke spuitje volgde. De dood liet niet lang meer op zich wachten. Met betraande ogen verliet ik de behandelkamer met een leeg mandje onder mijn arm.

Bij al dat dierenleed vielen de grote wereldproblemen in het niet. Iran, stikstof, bosbranden in Australië, het ging in feite allemaal langs mij heen. Langzaam maar zeker dringen de dagelijkse beslommeringen weer tot mij door. Gisteren nog een nieuwe telefoon gekocht, de Galaxy A50 voor €240,- waarom deze ongeveer een derde van de prijs van een S10 is zou ik niet weten, maar alles wat de S4 kon kan deze ook, alleen voor minder geld. 24 maanden 10 euro bijbetalen. Ook nog een paar trommelstokken gekocht. Het maakt wel een klere herrie in dat kleine kamertje.

Beste Fokke,

Zat gisteren naar DWDD te kijken.

Toch leuk dat je mijn idee serieus genomen hebt!

Ben benieuwd waar dit weer toe leidt.

Succes.

Dit bericht stuurde ik onlangs nog naar Fokke Obbema, journalist van de Volkskrant, hij regiseerde de artikelenreeks over de Zin van het Leven. Indertijd heb ik mijn Zin ook aan hem gestuurd, in Te Vroege Winter nog melding van gemaakt. Ik deed hem toen ook het idee aan de hand om die vraag niet alleen aan bekende Nederlanders te stellen, maar ook aan de "gewone" lezer. In DWDD zag ik dat hij dit ook heeft gedaan en dat er zo'n 400 reacties op waren gekomen. Het is toch leuk als iemand je idee serieus neemt. Waarschijnlijk kan hij het zich niet meer herinneren, want tot nu toe heb ik geen reactie van hem mogen ontvangen. Overigens ook niet van Francine Houben over Zuid, een onderwerp waarop Marco Pastors ook niet meer naar mij toe reageert. Ik zit daar ook niet mee. Ik vind het leuk om af en toe te reageren als het onderwerp mij aanspreekt. Ik heb toch niet veel anders meer te doen. De rol van luis in de pels heeft mij ook altijd meer gelegen dan die van het voetlicht. Ik mis de Volkskrant wel, is als inspiratiebron toch veel aantrekkelijker dan het AD, dit is echt een krant van niks. Leuk voor ernaast. Maar ja als Rotterdammer kan je toch niet alles over je kant laten gaan. Het NRC, de Volkskrant en Ziggo kunnen er over meepraten.

Bij te veel O20 haak ik af.

Gisteren met Riet naar Dr. Zuidgeest geweest, neuroloog in het Ikazia ziekenhuis. In mei vorig jaar waaren we voor het laatst bij hem geweest. Hij heeft toen een scan laten maken, die prima in orde was in lijn met haar leeftijd! Daarnaast moest er een geheugentest worden afgenomen. Nu 8 maanden later namen we het resultaat met hem door. Voor die 8 maanden schaamde hij zich wel. Dit hoeft toch niet zo verschrikkelijk lang te duren. In ieder geval gaf ook de test aan dat van dementie geen sprake is. Neurologisch gezien is er niet veel mis. Stress zorgt voor depressiviteit en daar kan een psychiater beter bij helpen. Riet vindt zijn advies weer waardeloos. Zij heeft liever een scan. Als ik daar tegenover stel dat de neuroloog eigenlijk zegt dat ze niet veel mankeert en dat ze daar juist blij om moet zijn, dan wordt dit eventjes erkent om snel daarna toch weer op de oude voet verder te gaan.

Het is de laatste dagen bijzonder mistig. Fortuna - Feyenoord, voor de beker, werd zelf na een goed uur spelen gestaakt vanwege dikke mist. Het is ook geen weer voor longpatienten. Van mij mag het snel voorjaar worden. De wedstrijd werd uiteindelijk een week later door Feyenoord na verlenging met 2-1 gewonnen.

Bij Riet blijft het ook maar mistig in haar hoofd.

Ze slikt nu wel trouw haar pilletjes tegen neerslachtigheid. Over een paar weekjes zullen we zien of dat wat helpt. Ze is vanmiddag naar de kapper en ik ben naar de golfbaan gegaan. De hele week was het tot nu toe te koud, vooral de wind zorgde voor onaangename omstandigheden. Vandag ging het gelukkig weer. Heb ook lekker gespeeld. Bij thuiskomst zag Riet er weer op en top uit. Haartjes geverfd en alles weer keurig in model.

Ik zag net op NU.nl de discussie over voltooid leven langskomen. De vraag daarbij, moet de Euthanasiewet worden uitgebreid met een wet Voltooid leven. Voor Christenen altij een lastige discussie, waarbij ze ook graag hoeder over mijn leven willen zijn.

Dit stond er onder andere over in NU.nl:

Ruim tienduizend 55-plussers in Nederland hebben de wens om een einde te maken aan het leven, maar dat betekent niet dat zij direct uit het leven willen stappen. De doodswens kan door de jaren heen veranderen en zelfs verdwijnen. Dat is de belangrijkste conclusie van de commissie onder leiding van Els van Wijngaarden. Het onderzoek is het gevolg van het formatiecompromis rondom het politiek gevoelige thema voltooid leven. De christelijke partijen CDA en ChristenUnie staan lijnrecht tegenover D66. VVD ziet het rapport als een "belangrijke bouwsteen" voor een verdere discussie.

CDA-minister De Jonge: 'Initiatiefwet is niet de oplossing' Minister De Jonge (CDA) ziet het rapport als een bevestiging dat een wet Voltooid Leven niet nodig is. "Het blijkt dat de doodswens niet alle dagen op de voorgrond staat."

"Die is de ene dag veel sterker dan de andere", aldus de minister. "Naast de wens om dood te gaan, is er ook een wens om te leven. Tegelijkertijd zie je dat deze mensen het gevoel hebben er niet meer toe te doen."

Volgens De Jonge is de initiatiefwet "niet het antwoord op de vraag die deze groep aan de samenleving stelt". "Voor deze mensen moeten we zorgen dat zij de zin in het leven en de zin van het leven terugvinden."

Die laatste zin is tekenend, dat deze mensen de zin in en van het leven terugvinden. Ook ik heb al tijden het gevoel van een voltooid leven. Een grote doodswens heb ook ik echter niet. Ik heb ook niet het gevoel dat De Jonge ervoor kan zorgen dat ik zin in en zin van kan terugvinden. Wel ben ik van mening dat als ik wel een grote doodswens zou krijgen deze ook zou moeten kunnen worden geraliseerd, zonder dat ik daar toestemming van meneer De Jonge van zou moeten hebben. Al te vaak wordt maar al te veel waarde aan menselijk leven gegeven. Iedereen moet zich daarom ook zoveel mogelijk voortplanten, met als gevolg dat onze planeet met de ondergang wordt bedreigd. Hoe meer zielen hoe meer vreugd gaat al lang niet meer op.

Uiteraard heb ik met mijn handen van andermans leven af te blijven. Dat staat buiten kijf. Als het over mijn eigen leven gaat vind ik dat ik daar best iets over te zeggen mag hebben. Is het leven hier nog de moeite waard. Tot voor kort had ik geen moeite om dit volmondig te beamen. Nu denk ik er al iets genuanceerder over. Maar wat meneer De Jonge daarvan vindt kan mij toch echt niet boeien. Ik ga naar DWDD kijken.

Vanmorgen met Riet een bezoek aan een psycholoog gebracht. Zij is verbonden aan de huisartsenpraktijk van onze huisarts. Uiteindelijk kregen we een papiertje mee met tips hoe om te gaan met piekeren. Daarnaast nog een paar tips; accepteren, relativiseren, je gedrag aanpassen aan je leeftijd en proberen weer positief in het leven te staan. Veel van de psychische klachten zijn ook gewoon terug te voeren op het ouder worden. We zijn zeer benieuwd of het iets gaat helpen. Ik moet zeggen dat het sinds de dood van Grijs al iets beter gaat, maar de ochtenden blijven een opgave. Na het bezoek zijn we maar gelijk doorgereden naar de golfbaan. Frisse lucht kan nooit kwaad.

De Brexit is een feit. Engeland is niet langer onderdeel van de EU. Ze zijn het ook eigenlijk nooit geweest. Allemaal uitzonderingsbepalingen, geen onderdeel van de Euro, nog steeds links rijden. Het is nu weer duidelijk. Het Eiland hoort er niet bij. Of er veel zal veranderen hangt af van hoe politici met dit feit zullen omgaan. De Engelsen zijn er aan gewend dat ze van een ander soort ras zijn, voor hen zal er in essentie niet veel veranderen. Handel kan wat lastiger worden.

De Amerikaanse Kenin heeft de damesfinale van de Australian Open gewonnen van Muguruza; 4-6, 6-2, 6-2. De jeugd komt eraan, vaak met grenzeloze zelfoverschatting, maar daardoor lukt er nog veel ook. De jonkies gaan het van de babyboomers overnemen. Generaties hebben het af laten weten, maar de pubers nemen nu het heft in handen. Met bluf, overtuiging en agressie weten ze de agenda te bepalen. Als ze nog iets willen bereiken, moeten ze ook opschieten, want volgens hen staat de planeet op de rand van de afgrond. Haast is dus geboden.

In de tussentijd heb ik een aantal nieuwe tv-programma bedacht.

Wie is de Snol.

Ik ga het aan SBS6 voorstellen, want in mijn ogen is Linda de Snol de uitgelezen presentatrice. Het draait bij dit programma om het uitvoeren van sex spelletjes, allemaal live in beeld gebracht. 10 stellen doen er aan mee. 10 mannen en 10 vrouwen. Eén van de vrouwen doet sex voor haar beroep. In 10 afleveringen wisselen steeds de partners van elkaar zodat na 10 keer iedere man een keer een andere vrouw heeft gehad, waaronder dus ook de professional. De 10 mannen moeten nu gaan bepalen wie de Snol is. Kiezen ze de Snol, dan ontvangt zij 50 duizend euro. Zo niet dan ontvangen de overige vrouwen ieder 50 duizend euro. Het lijkt mij een programma om op het puntje van je stoel te gaan zitten. Zeker als ook nog eens bekend wordt dat Linda de Snol het programma geheel naakt zal gaan presenteren. Lachen!

Heel Holland kakt.

We gaan op zoek naar de beste kakker van Nederland.

Het kakken valt in drie onderdelen uiteen; Mooi kakken, wie bakt de mooiste drol. De technische opdracht, het komt er daarbij op neer dat na de grote boodschap bij het afvegen van de anus zo min mogelijk poep aan het papier komt te zitten. Als laatste de creatieve opdracht, wie weet de meest fantasievolle hoop strand te produceren. In deze laatste opdracht kunnen met winden en scheten ook nog eens flink wat bonuspunten worden verdiend.

Als presentatoren had ik Gier en Goor in gedachte. Dat worden zaterdagavonden om nooit meer te vergeten. Het mag duidelijk zijn dat we ook hier met 10 vrouw/man beginnen en dat er elke week een zal afvallen. De jury bestaat uit Jan de Hoop en professor Eric Scherder. Ik denk dat dit format de VPRO wel erg zal aanspreken.

We zijn er bijna geweest.

Een nieuw reisprogramma voor omroep MAX. Maarten van Rossem bracht mij op het idee. Hij vindt het een programma van demente bejaarden. Zo erg is het dus nog niet. In "We zijn er bijna geweest" stel ik voor ditzelfde programma echt met demente bejaarden te gaan doen. Maarten van Rossem is de presentator en Philip Freriks doet de voice over. Reisleider moet toch echt Eric Scherder zijn.

Djokovic wint van Thiem is de mannenfinale van de Australian Open.

Het zal in 2010 zijn geweest dat ik de site www.wonennadecrisis.nl heb geopend. Ik heb daar nog een aantal produkties voor geschreven. Het is nooit een groot succes geworden. Deze week meldt weer iemand zich aan om lid te worden van deze club. Ik heb maar gemeld dat de site niet meer actief is. De crisis is voorbij en er wordt nog steeds niet door iedereen gewoond. Ik las vandaag ook dat de oude wijken weer aan het verloederen zijn en dat de corporaties de regering oproepen er iets aan te doen. Zelf vraag ik mij al jaren af wat de corporaties aan het doen zijn. En maar zeuren dat ze BTW moeten betalen, maar dat bij de huidige rentestand zo weinig wordt gebouwd is mij een raadsel. Er is een schrijnend gebrek aan sociale huurwoningen, ouderenwoningen idem, ook een geweldig tekort sinds de sluiting van de verzorgingshuizen. Eigenlijk leven we in een krankzinnige tijd. Er is grote overvloed, maar we zijn niet in staat de eenvoudige problemen op te lossen. Eigenlijk zou ik de site www.wonennadecrisis.nl weer nieuw leven moeten inblazen. CO2 en iedereen staat op tilt. Biobrandstof, hoe verzin je zoiets. De mens is gek geworden en sloopt de hele planeet en er is nog steeds niemand die durft te zeggen dat niet de CO2 het probleem is, maar de mens zelf. De veestapel moet gehalveerd worden! Terecht misschien dat daar velen tegen te hoop lopen, maar als er iest gehalveerd moet worden is het de wereldbevolking. Maar dat kan niet. Overigens ook wel weer terecht. Maar het probleem is dus niet oplosbaar. Ik had gehoopt dat het wonennadecrisis een wonen van meer samenleven zou worden. Niet gericht op meer welvaart, maar op meer welzijn. Maar niets is minder waar. De woningmarkt is overspannener dan ooit en iedereen is weer zo blij als een klein kind want zijn huis is meer waard dan ooit. Welvaart is een meerkoppig monster. Je bijt er een kop af en er komen er weer twee voor in de plaats. Hoewel, CO2 kan de welvaart wel eens om zeep helpen. Niet alleen Greta Thunberg weet eigenlijk niet waarover ze het heeft, hetzelfde geldt in feite voor iedereen. Ze lullen allemaal iemand anders na in de hoop dat die gelijk heeft. Maar van enige consensus is mijns inziens geen sprake.

Je weet soms ook niet waar je moet beginnen, de arts die het dodelijke Coronavirus ontdekte raakte zelf besmet en is inmiddels aan de ziekte overleden, slechts 34 jaar! Nancy Pelosi die de State of the Union speech van Trump in zijn bijzijn verscheurt, waarschijnlijk omdat hij haar uitgestoken hand negeerde. Onbeschofter heb ik beschaafde politieke tegenstanders in het debat niet eerder gezien. Of de Democratische voorverkiezingen in Iowa die volledig de soep indraaien omdat een speciaal daarvoor ontwikkelde app volledig faalt. De wereld blijft je eigenlijk iedere dag weer verbazen. En dan heb ik het nog niet eens gehad over de Moorkop dat vermaledijde gebakje dat sinds gisteren van naam is veranderd, de Moren pikten het niet langer. Het is nu een Roomkop (daar zullen de katholieken wel tegen in het geweer komen) of een Chocoladebol, zoals de Hema de Moorkop zal gaan noemen. Een echt probleem werd op NPO3 getoond. Daar werd de rijstproductie in Thailand onder de loep genomen. Uitbuiting, onderbetaling en onmenselijke arbeidsomstandigheden vormen nog steeds de belangrijkste reden voor jonge meisjes om de sexindustrie, in te gaan waardoor de ellende er alleen maar groter op wordt. En wij zijn niet bereid meer voor onze rijst te betalen. Welvaart wordt duur betaald. De welvaart van de een gaat uiteindelijk toch altijd ten koste van de welvaart van de ander. Je realiseert je dat wel, maar je vindt je eigen welvaart uiteindelijk toch zo belangrijk dat je daar niet snel op zal willen inleveren. Fair trade is in feite vele malen belangrijker dan klimaatproblematiek, terwijl ze wellicht eenzelfde doel nastreven. We maken ons hier druk over het feit dat vrouwen gemiddeld € 5.000,- per jaar minder verdienen dan de mannen, dat de kapper meer rekent voor het knippen van een identiek vrouwenhoofd dan voor een mannenhoofd. Maar dat er wereldwijd nog steeds enorme uitbuiting plaatsvindt en wij daardoor veel te weinig voor veel producten betalen en daardoor onze enorme welvaart in stand houden, daar hoor je niemand over. Toch gek. CDA en Christen Unie stemden van de week tegen een motie om mensenrechten te laten prevaleren boven handelsaccorden! CDA en Christen Unie nota bene. Het is overigens ook wel wrang te noemen dat nu al op 2 Cruiseboten een Corona uitbraak heeft plaatsgevonden. Er wordt op ons gejaagd.

We zijn straks nergens veilig meer. Ebola, Corona, de wereld wordt één grote Tombola. Nou ja, als Feyenoord nu zondag maar wint van AZ dan kunnen we er weer een tijdje tegen.

Feyenoord heeft die zondag niet van AZ gewonnen. Vanwege de storm is dat weekend de hele competitie niet doorgedaan. Dat is ook een beetje de reden dat ik de laatste tijd weinig zin heb om te schrijven. Ik ben die hele kut winter goed zat. Wind, storm en regen met af en toe een wolkeloze dag er is niet doorheen te komen. Hele dagen zit je vaak opgesloten in je huis. Sociale verplichtingen komen steeds minder vaak voor. We hebben al een poes laten inslapen, maar de andere is er niet veel beter aan toe. Riet is ook nog steeds niet de oude, als dat ooit al gaat gebeuren. Kortom deze winter is een lange saaie winderige gebeurtenis waar ik niet vrolijker van word. En elke keer als je de deur uitstapt krijg je de volle windlaag over je heen. Je gaat nog zoveel mogelijk golfen, maar het is de vraag of dat met vaak windkracht 5 wel zo verstandig is voor een longpatient. De laatste weken heb ik er ook last van in mijn keel gekregen. Ik sta te dubben of ik daar toch even met mijn arts over moet communiceren. Ik voel me niet slecht, maar zo'n zeurderige keel is ook niet lekker. Kortom, van mij mag het voorjaar worden, een zonnetje met hogere temperaturen, weer lekker de buitendeuren open kunnen laten staan, een beetje in de tuin kunnen werken en hopelijk ook weer buiten kunnen tennissen op zaterdag.

De familie is ook weer thuis van de wintersport. Het is nu al het vierde jaar dat wij verstek laten gaan. 2016 was voor het laatst. Nog steeds vinden we het een groot gemis, maar we zien te veel op tegen de reis. Uit alle verhalen maken we wel op dat het ook niet meer als vanouds is. Volgens mij worden wij danig gemist. Iedereen doet nu maar waar ie zin in heeft. De saamhorigheid van de groep is niet meer. maar ja, aan alles komt ooit eens een eind. De wintersport hielp je vroeger wel de winter door te komen.

Het was gisteren een trieste dag voor Nederland.

De eerste Coronabesmetting is een feit. Een feit dat me wel zorgen baart. Het lijkt mij voor longpatienten geen prettig virus. Dat dit steeds dichterbij komt stemt dus niet vrolijk.

Het andere trieste feit, weliswaar wat minder levensbedreigend, alle Nederlandse club liggen uit het Europese voetbaltoernooi. De tijden van kortstondige glorie liggen weer achter ons. Dat belooft niet veel goeds voor het Europees kampioenschap van aanstaande zomer. Niet alleen speelt Ajax geen rolmeer op het Europees toneel, ook de sterhouders van het Nederlands elftal laten het steeds vaker afweten. Om het over de blessure van Depay maar helemaal niet te hebben. Kortom een tijd om je zorgen over te maken.

Geen leuke tijd dus. Alle zorgelijke berichten de gehele dag in de media stemmen uiteraard ook niet vrolijk. In het AD werd vanmorgen al die aandacht verklaard uit het feit dat het groot nieuws is. Ja, het is groot nieuws omdat alle media er weer een hype van maken. De tijdgeest brengt niet alleen goede dingen voort.

Het is zondag 1 maart. Ook in Rotterdam is de eerste Coronabesmetting geconstateerd. Het Maasstad ziekenhuis heeft ook een geval bekend gemaakt. Ik heb de Maasstad Apotheek al gebeld of zij ook medicijnen bezorgen. Nog niet werd mij gemeld.

Ik ben bang dat het virus voor mij wel eens dodelijke gevolgen zal kunnen hebben. Ben ik er net aan gewend dat ik wel eens aan kanker zou kunnen komen te overlijden, gaat het dadelijk een stomme griep worden. Dan nog liever aan kanker.

De worsteling met de dood is sinds de Corona uitbraak in ieder geval weer in alle hevigheid losgebarsten. Ik realiseer mij nu ook heel duidelijk dat de belangrijkste verandering in april twee jaar geleden, toen mij werd verteld dat ik kanker had, het feit is dat toen voor het eerst de dood zich op de Ogierssingel 25 heeft gemeld. De laatste tijd leek het alsof hij zich een beetje had teruggetrokken, maar met Corona heeft hij weer een aardige voet tussen de deur gekregen. Kun je de dood van je afschudden? Kun je met de dood leren leven? Kun je de dood negeren? Kun je de dood accepteren?

Allemaal vragen waar ik het antwoord nog steeds niet op gevonden heb. Zolang als je je goed voelt, en de laatste tijd voel ik mij redelijk goed en dan probeer je eigenlijk de dood te negeren. Maar al zo vaak hebben Riet en ik tegen elkaar gezegd dat het genieten er niet echt meer in zit. Er hangt altijd een sluier over het plezier. Beiden kunnen we de dood niet van ons af zetten. We noemen het weliswaar niet zo, maar in feite komt het daar wel op neer. En je kunt er ook niet om heen. Ik heb kanker en Riet is in goed een jaar van een vitale opgewekte vrouw veranderd in een onzekere, zowel geestelijk als lichamelijk, schim van zichzelf. En samen zijn we vaak niet eens meer in staat om het tussen ons beiden nog top te houden, iets dat we overigens wel allebei nog zielsgraag willen, laat daar geen misverstand over bestaan. En dat het niet altijd goed gaat ligt net zo goed aan mij als bij haar.

Het eten heb ik maar online bij Ah besteld.

Super Zondag in de Eredivisie. Ajakus krijgt ongenadig op zijn kloten van AZ, 0-2. Feyenoord komt uit bij Pisvee op een gelijkspel terwijl er meer had ingezet. Weliswaar is de koppositie voor Feyenoord een puntje naderbij gekomen, maar AZ, dat nu gedeeld eerste staat met 020 is weer 2 punten uitgelopen en de Eindhovenaren hijgen nog steeds in de nek bij 010. Feyenoord is toch een beetje de verlieze van dit weekend. Maar ja, 6 punten met nog tien wedstrijden te gaan en nog uit bij AZ en thuis tegen 020, wie weet. Als we het virus buiten de deur weten te houden gaan we het misschien nog meemaken.

Blijft natuurlijk nu wel de vraag waar je je gezicht nog kunt laten zien. Overall ligt Corona op de loer. Verjaardagen, feesten en partijen? Etenjes buiten de deur? Boodschappen buiten de deur? Ziekenhuisbezoek? Waarschijnlijk heb ik maandag een telefonisch consult met mijn longarts. Ik ben benieuwd wat zij mij zal adviseren. De Coronapatient in Maasstad was daar al op 22 februari. Ik heb toch nog even in mijn agenda gekeken wanneer ik kort geleden bloed heb laten prikken; 20 februari. Zover is het dus al met mij gesteld!

Zaterdag ben ik nog bij mijn moeder langs geweest, Gio was er ook. Het lijkt er sterk op dat Gio met groot succes de dood bij mijn moeder

heeft weten af te schudden.

Uit niets blijkt dat zich daar eenzelfde proces als bij ons afspeelt. Carpe Diem. Misschien moeten wij daar meer een voorbeeld aan nemen. Lief zijn voor elkaar en genieten van de dag. Ik zal het eens gaan proberen.

Het Coronavirus rukt verder op, al blijven de besmettingsgevallen in Nederland nog goed binnen de perken. Alleen Brabant is na de Carnaval extra getroffen zo het lijkt. Een Coronaval of Caronaval zoals u wilt. De Boekenweek is gisteravond met het Boekenbal ook weer van start gegaan. Het virus zal onder de schrijvers ook wel een ervaring laten zien. De schrijverswereld was overigens al onaangenaam getroffen door het boekenweekessay van Özcan Akyol, beter bekend als Eus. Hij gaat in dat essay Generaal zonder leger flink te keer tegen de literaire klik in de Amsterdamse grachtengordel. En dat wordt hem uiteraard niet in dank afgenomen, want zo zijn ze wel in die gordel. De elite laat zich niet zomaar van haar troon stoten. Onder het mom van dwarsdenker doet Eus echter een serieuze poging. Hoogstwaarschijnlijk tevergeefs. Het probleem is ook niet nieuw en het speelt zich ook niet alleen in de literaire wereld af. In de muziek is André Rieu het evenbeeld van Lucinda Riley. Ook in de muziek zullen de Rieu's geen muziekconcoursen winnen. Dan moet echt worden voldaan aan hogere standaarden. Om over popmuziek maar helemaal te zwijgen, daar kan van kunst al helemaal geen sprake zijn. Om over de hele kunstwereld maar te zwijgen, misschien is het daar nog wel een graadje erger dan bij de literatuur. Je komt zomaar het museum niet in! De museumwereld is wat dat betreft goed te vergelijken met een wereldwijde religieuze organisatie als de Rooms Katholieke Kerk. Overall kathedralen met kunstpausen die de gelovigen voorgaan in smaak en voorhouden in welke kunst hun volgelingen, cq. de museumbezoekers moeten geloven. De architectuur kent een zelfde soort structuur. De zogenaamde top vormt het presidium en welstandscommissies dragen er in de dagelijkse praktijk toe bij dat de ware leer niet met voeten wordt getreden. En de bond (BNA) kijkt toe of het allemaal wel goed gaat. Zo stuurt de elite onze beschaving en toetst of onbekende of

nieuwe beschavingen of beschavingsvormen wel voldoen aan de door hen gehanteerde hoge standaarden.

Is "recht op leven" hetzelfde als het "recht op een gezond leven"? Ook zo'n vraag en wie moet die vraag dan beantwoorden. In de Urgendazaak heeft de rechter bepaald dat dit zo is, want hij heeft de klimaatlobby gelijk gegeven omdat het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder mens "recht op leven" heeft. De rechter vindt dat dit dus hetzelfde is als het recht op een gezond leven, maar is dat ook zomaar zo? Als we dit standpunt op alle onderdelen van de samenleving gaan toepassen dan zijn we nog wel even een tijdje bezig. Van mij mag de wetgever hier wel een mening over hebben of, misschien is dat wel een betere weg, denken alle rechters over deze toch wel fundamentele vraag hetzelfde. Ik kan het mij nauwelijks voorstellen. Is recht op leven eigenlijk hetzelfde als het recht op een goed leven?

Eus klaagt de literaire klik aan. Dezelfde kritiek kan worden geuit op de muziekwereld, op de kunstwereld, op de architectuurwereld. Geldt het ook voor de rechtelijke macht? Geldt het ook voor de politieke wereld? Geldt het ook voor de krantenwereld? Geldt het ook voor de tv wereld? Een SBSkijker heeft natuurlijk niet de hoge statuur van de VPRO kijker. Een Forumstemmer kan niet tippen aan een stemmer op D'66.

Alleen Feyenoord past ons allen.

Feyenoord heeft gisteren ook gewoon weer met 2-0 gewonnen, dit keer van Willem II. Ook het Coronavirus heeft weer nieuwe slachtoffers gemaakt. Ook In het Maasstad Ziekenhuis zijn nieuwe gevallen. Het bevalt mij allemaal niks. Kom de deur alleen nog uit om een beetje te gaan golfen. En binnenkort moet ik naar Maasstad om een nieuwe dosis pillen te gaan halen. Bezorgen doen ze niet. Ik zit zelfs te dubben of ik de volgende scan moet laten verplaatsen. Ik voel me nog steeds redelijk goed, hoewel ik wel een wat geirriteerde keel heb. Maar een Coronavirus oplopen is ook niet lekker. Bovendien wat voor mogelijkheden zijn er nog als mijn scan slecht zal zijn? Ik zei al het bevalt mij niks. In Italië is het hele noorden op slot gegooid. Inmiddels sterven daar toch 3 à 4% van de besmette gevallen. Kortom, we moeten hier geen Italiaanse toestanden krijgen. De boodschappen doe ik al via AH internet, dan hoef je in ieder geval de drukke winkel niet in. Ik zag vanmorgen trouwens ook dat mijn tandvlees licht ontstoken was. Ook daar moet ik niet aan denken, straks ook nog naar de tandarts. De eerste golfdag met mijn vastgoed golfvrienden laat ik ook al aan mij voorbijgaan. Ik ben al nooit een mensenmens geweest, maar dat is er nu alleen maar erger op geworden. De meeste gezonde mensen staan er voorzover ik ze spreek nog redelijk nuchter in. Zij gaan ervan uit dat ze gezond genoeg zijn om het virus te overleven. Echter voor de verdere verspreiding vormen zij nog het grootste gevaar. Ik durf al bijna een postpakketje niet beet te pakken. Snel openmaken en handen wassen. Wat een gedoe toch allemaal op je ouwe dag.

Het virus rukt verder op. Heel Italië is nu geïsoleerd. Veel evenementen worden afgelast. Handen geven is verboden. Voetbalwedstrijden worden in stadions zonder publiek gespeeld. Thuiswerken wordt de norm. Zelf kom ik zoals gezegd het huis bijna niet meer uit. Maar mijn Afatinib pillen raken op, dus ik moet naar het Maastad, alleen bij die apotheek kan ik mijn pillen krijgen. Ik denk dat ik zo vroeg mogelijk ga, dan zijn er nog niet zoveel klanten. Dan maar een keertje vroeger op. Ik heb nog voor 10 dagen! Riet worstelt zich steeds meer door de dagen heen. Wat erg toch dat

ik zo slecht ben zei ze vanmorgen. Het is erg moeilijk voor te stellen hoe zij zich voelt, maar voor haar zelf is het toch wel een lijdensweg aan het worden. Ermee leren leven lijkt maar niet te lukken.

Al met al is het toch wel een verdrietige tijd geworden. Rijkhalzend kijken we uit naar het voorjaar in de hoop dat zon en buitenlucht ons, maar ook heel Nederland goed zal doen. Dat het virus onder contrôle wordt gebracht en er weer een beetje een normaal leven op gang kan komen. Maar zeker ben ik er niet van, daarvoor is de wereldwijde ontwrichting toch al iets te groot. De beurzen gingen niet voor niets in één dag zo'n kleine 8 procent onderuit. Dat is veel op één dag.

Er is nu officieel sprake van een pandemie. Liverpool gaat alsnog in de verlenging onderuit tegen Atletico Madrid. Kiki blijft ondanks de afgelastingen toch in Amerika, want Trump heeft het land op slot gedaan voor de Europeanen en dan komt ze het land niet meer in. Nederland doet volgens vele deskundigen te weinig tegen het virus. Inmiddels naderen we de 600 besmettingen en gaan we dezelfde weg op als Italië. Een aantal keren per dag diep ademhalen en veel en elk kwartier wat, liefst warm water drinken. Het virus zakt dan naar je maag en daar sterft het af!!!

Over het klimaat hoor je overigens even niemand meer. Corona heeft er natuurlijk ook wel een gunstig effect op. Vlieg- en autoverkeer is flink afgenomen. Veel producties liggen stil en zo zijn er nog wel meer positieve bijeffecten van het virus op te noemen. Misschien leren we ervan! Veel hoop heb ik daar inmiddels niet meer op. Na de recente banken- en financiële crisis, waar ook geen lessen uit zijn getrokken, is de hoop dat mensen uit zichzelf de wereld gaan verbeteren ijdel gebleken.

Ik ben gisteren zelf in de Maasstadapotheek mijn dosis Afatinib gaan ophalen. Het voelde alsof ik mij in het hol van de leeuw bevond. Zelf had ik al een beetje bekeken welk tijdstip het beste zou zijn en dat bleek ook wel te kloppen. Iets voor 8 uur 's ochtends heb ik mijn nummertje bij de ingang getrokken. A001. Ik was als eerste aan de beurt. Er was verder nog niemand, dus goed gekozen. Ik kraag weer voor 4 weken mee. Vandaag komen ze nog eens voor 4 weken thuis afleveren want meer was niet op voorraad. Het bleek dat dit medicijn ook direct thuisbezorgd had kunnen worden. Ik had daar nog over gebeld en toen was het antwoord dat de apotheek dat niet deed. Een onjuist antwoord blijkt nu. Eind van de maand staat een nieuwe scan gepland. Ik denk er heftig over om die voorlopig toch nog maar even uit te stellen. Er gaan ook Coronapatiënten door de scan. Weliswaar gaan zij aan het einde van de dag, als alle "normale" gevallen zijn geweest en wordt daarna de boel ontsmet. Maar ja, je weet nooit of er tussen de "normale" gevallen ook niet een nog niet erkend Corona-geval tussen zit. Zover ben ik inmiddels wel heen, dat ik mij dat soort scenario's voor de geest haal. Albert Heijn is ook voor de tweede keer de boodschappen thuis komen brengen. Ik kon zien dat de bezorger ook bezorgd was. En dan ben je niet in de drukke winkel geweest, maar kan op de verpakking ook het virus zitten. Ik begin inmiddels flink de pest aan dat teringvirus te krijgen. Ik kom echt alleen nog maar naar buiten om een rondje te gaan golfen. Vorig jaar hebben we op de golfbaan nog last gehad van de eikenprocessierups. Kinderspul bij wat er nu gebeurt. De VPRO maakt ruzie met Baudet, de laatste wil niet als rassist worden uitgemaakt. MH17 proces is begonnen, is dat nu een echt proces of alleen maar voor de Bühne en de nabestaanden? Bij al dat soort vraagstukken schiet toch gelijk weer het woord Corona door je hoofd. Sparta-Feyenoord zondag, Corona.... Europese voetbalkampioenschap, Corona.... Olympische Spelen in Japan dit jaar, Corona.... Lege tribunes, Corona.... Welk evenement dan ook, Corona....

Riet is toch maar tompoucen gaan halen. Tompouce, Corona.... Zojuist worden mijn medicijnen afgeleverd, verpakking onschadelijk maken en handen wassen, Corona....

Het is vrijdag de 13e maart, heel Nederland zit op slot. Het kabinet heeft eindelijk redelijk draconische maatregelen genomen. Waar ik gisteren nog Corona.... noteerde, ligt nu allemaal op zijn gat. Wel een week te laat, misschien wel twee weken te laat. Zoals de discussie in het land liep, zo was het ook bij ons thuis. Vanaf de eerste Coronadag heb ik door alle contacten een streep gezet, boodschappen thuis laten bezorgen en ook daarbij contact vermeden. Maar Riet ging nog rustig winkeltje in en uit als ze vond dat er toch nog iets was vergeten. Het besef dat dit wel eens onze laatste weken kunnen zijn dringt niet tot haar door. Ziek worden betekent voor ons 50% kans op sterven. Een besef dat weliswaar ook bij mijzelf maar moeilijk post wil vatten, maar ik gedraag me er wel naar. Ik vermijd alle risicogedrag en dan nog weet je dat het virus overal op de loer ligt.

Onwezenlijk, dat is misschien wel het woord dat het best bij deze situatie past. Ook een gewone griepgolf geeft jaarlijks duizenden doden, maar daar doen we niet spastisch over. Nu duikt er een onbekende griep op en we schieten wereldwijd in een kramp. Als je hebt gezien hoeveel schade het virus in China heeft aangericht waarschijnlijk wel een terechte kramp, maar een grondige evaluatie zal dat toch nog moeten uitwijzen.

Maar onwezenlijk is het allemaal wel. Niet dat ons leven nu ineens ontzettend is veranderd. We doen geen boodschappen meer en gaan niet meer uit eten. Verder is alles hetzelfde gebleven. Onwezenlijk is de berichtgeving eromheen, op de tv gaat het echt helemaal nergens anders over en als je dan nog naar een voetbalwedstrijdje kan kijken zie je twee teams worstelen in een leeg stadion. Het is toch net alsof je in een goedkope rampenfilm terecht bent gekomen.

Zou het vergelijkbaar zijn met de dreiging van de jaren dertig, de opkomst van het fascisme. Niet dat Corona hetzelfde is als fascisme, maar het zou eenzelfde soort dreiging kunnen zijn. In die tijd vonden ook velen dat het allemaal niet zo'n vaart zou lopen. Waarschijnlijk ben ik nu toch een beetje aan het doorslaan. Maar gisteren wist toch al iemand te vertellen dat Corona in de Verenigde Staten mogelijk wel tot één miljoen doden zou kunnen leiden. Een onwaarschijnlijk aantal toch! Maar goed dat de Europeanen de VS niet meer in mogen!

Maar ja, wat moeten we nu het weekend gaan doen? Geen Kiki, geen Formule 1, geen Feyenoord, geen sport dus. Gisteren was zelfs De Wereld Draait Door zonder publiek. Symbolischer kunnen we het niet krijgen. Er klinken nu al geluiden, dat we ons moeten gaan herbezinnen, herbronnen zo u wilt. Moeten we dit leven wel op deze wijze blijven voeren. De snelheid waarmee het virus zich over de wereld verspreidt laat zien hoe we wereldwijd met elkaar verknoopt zijn. We zijn één mondiale samenleving geworden. Nu zagen we dat met de mexicaanse en spaanse griep ook al, maar nu is het nog een graadje erger. De roep om schaalverkleining zal ongetwijfeld de kop weer opsteken. Waarschijnlijk ook niet slecht voor het milieu. Small is Beautiful.

TV de deur uit. Multinationals worden verboden. Misschien moeten we het luchtruim voor alle personenvervoer ook maar op slot gooien. De hele bio industrie sluiten. Het zou wel wat wezen als dit soort draconische maatregelen genomen gaan worden.

Van kwantiteit naar kwaliteit van leven. Zo kan de ondertitel van het nieuwe regeerakkoord Keerpunt 2020 gaan heten. Frans Timmermans als minister president kabouter Plopp onze nieuwe premier. Nederland gaat aan de rest van de wereld laten zien dat een land volledig self supporting kan zijn. We voeren niets meer in en voeren niets meer uit. Ecologische wetmatigheid leerde ons al dat communicatie verflakkend werkt en isolatie versterkt.

Ik vertel dit enigszins gekscherend en moet met dit verhaal zeker oppassen dat ik de VPRO niet op mijn dak krijg. Als de moraalpolitie in Iran de vrouwen op straat sommeert om hun hoofd goed bedekt te houden, dan spreken we daar terecht schande van. Maar moraliseren kunnen we allemaal. Net zoals discrimineren. De Marokkaan, de Turk en wie dan ook discrimineert net zo erg als de blanke Europeanen. Alleen heb je er als je het slachtoffer bent veel meer last van en daarom moet het ook waar ook ter wereld bestreden worden. Ik heb Geert Mak ook weleens geschreven dat ik het vreemd vond dat hij opkwam voor elke minderheid maar wel Geert Wilders en aanhang te vuur en te zwaard te lijf ging. Ook Geert Wilders cs. is een minderheidsgroep en moet dus ook als zodanig worden behandeld. De ene minderheids-

groep is niet per definitie beter dan de andere. Begrijp me goed, op Geert zal ik nooit stemmen, op Thiery ook niet en met de VPRO is ook niets mis mee, ben zelf al meer dan 40 jaar lid. We zijn uiteindelijk allemaal maar tobbers die proberen het hoofd boven water te houden. Moreel gelijk bestaat eigenlijk niet. De utrechtse tramschutter zaait dood en verderf en tijdens de rechtzitting schoffeert hij alles en iedereen bespuugt de rechter en zijn advocaat omdat hij verminderd toerekeningsvatbaar wordt geacht en dat wil hij niet zijn. Hij veracht "ons", maar hij is volgens zichzelf niet gek. Zijn wij beter omdat hij waarschijnlijk wel gek is. Is hij verantwoordelijk voor zijn gedrag? We willen daar graag ja op zeggen, maar was het maar zo simpel. Ik denk niet dat iemand uit eigen vrije wil kiest voor de rol van schoft. Dat is het wel weer voor vandaag. Het is al met al wel een redelijk onsamenhangend verhaal geworden, maar daar houd ik uiteindelijk wel van. Ik heb er niet vooraf bewust voor gekozen, maar het pakte nu eenmaal zo uit. Ik neem er ook geen enkele verantwoordelijkheid voor.

Onze premier Mark Rutte heeft het volk in verband met Corona toegesproken. Een bijzondere gebeurtenis, sinds Joop den Uijl ons tijdens de Oliecrisis op TV te woord stond, heeft zoiets niet meer plaatsgevonden. Dat was een kleine 50 jaar geleden. De premier legde aan ons uit voor welk scenario het kabinet in overleg met de deskundigen heeft gekozen. Niet; laat alles maar uit de hand lopen, niet; alles langdurig op slot gooien, maar gecontroleerd het virus over ons heen laten komen. Zo gecontroleerd, dat onze ziekenhuizen de zorg nog bij kunnen benen. Bij dit scenario wordt er overigens wel vanuit gegaan dat ongeveer 50% van de bevolking uiteindelijk met het virus besmet zal raken, is dus 8.500.000 besmettingen. Als nu 3, of zeg 2% aan het virus komt te overlijden, dan treft dit 170 duizend mensen. Een kolossaal aantal, maar daarover heb ik de premier niet gehoord. In China denken ze nu het virus onder contrôle te hebben. Daar zijn 80.000 besmettingen en zo'n 3000 doden. Hoe verhoudt dit zich met het verhaal van Rutte. Er zijn 1,6 miljard Chinezen. 800 miljoen moet volgens Rutte besmet raken en er moeten dan 3 miljoen overlijden!

Kortom het is nauwelijks voor de gewone burger te volgen en de hele wereld is volledig de kluts kwijt en dat kan nog maanden duren. Na de Coronacrisis krijgen we een nieuwe economische crisis, daar kunnen we gevoeglijk op wachten. Er is een virusbombardement gaande dat de gebouwen overeind laat staan maar de mensen en vooral de economie in het hart raakt. Als straks deze oorlog voorbij is blijven we met elkaar verweesd achter. Nu is het nog hamsteren, maar straks wordt het plunderen. Hoelang houdt het volk dit vol zonder dat excessen de kop op gaan steken. De omvang van de ramp laat zich vooralsnog raden, maar ik ben bang dat het vele male erger is dan wij ons nu een voorstelling kunnen maken. Daar komt ook bij dat wij niet meer gewend zijn om ons een voorstelling van een ramp te maken. MH17 was voor alle betrokkenen een vreselijke ramp, maar het trof uiteindelijk maar een heel klein deel van de vaderlandse bevolking. Nu treft het straks de hele bevolking, ofwel in hun gezondheid ofwel in hun portemonnee. En dat allemaal door een overgewaaid griepje waar geen vaccin voor bestaat. En toch ben ik gisteren nog gewoon gaan golfen. Ik had vroeger al het standpunt, hoe drukker of rotter het is hoe meer er moet worden gespeeld. Dat standpunt deel ik eigenlijk nog steeds. Je wordt even losgezogen van de dagelijkse beslommingen. Gezonde buitenlucht, competitie tegen de baan, ergernis, even geen Corona. Het verbaast mij ook wel een beetje dat de meeste banen zijn gesloten. Golfen is geen contactsport en je blijft altijd wel een paar meter uit de buurt van je flightgenoten. Niemand wil een club in zijn/haar nek. Dat het clubhuis gesloten is begrijp ik. Maar de baan. Vandaag ook nog overgestapt van Eneco naar Energiedirect, scheelt mij een kleine 40 euro in de maand. We moeten vanaf nu echt op de kleintjes gaan letten. Ik heb dit weekend ook mijn eerste appeltaart gebakken. Het vlees gaat ook op rantsoen. Het klimaat is uiteindelijk de lachende derde. Alle doelstelling van Parijs worden fluitend gehaald. Na dit rampjaar zal niemand meer protesteren tegen het opheffen van de bio-industrie. De bloemetjes en de bijtjes zullen weer met open armen worden ontvangen. Zou dit virus dan toch een bewijs van het zelfregulerend vermogen van onze planeet zijn!!!

Parckhaven, het huis waar mijn moeder alweer een tijdje woont is nu ook hermetisch afgesloten. Bezoekers, ook naas'te familieleden worden niet meer toegelaten. Ik kwam er toch al niet meer dan eens in de twee weken, maar mijn broer Gio zowat elke dag en mijn zussen en broer Sjef ook regelmatig. Voor Gio is het echt een hard gelag want hij moet nu de zorg voor zijn moeder volledig uit handen geven. Het zal hem ongetwijfeld hard vallen. Ik kan mij goed voorstellen dat moeder er ook niet veel van zal begrijpen. Ineens valt al haar bezoek weg, terwijl het er tot nu toe dagelijks was. Op haar leeftijd zal dat moeilijk te bevatten zijn. Het is voor ons al heel lastig. Allemaal ontwikkelingen die we een maandje geleden niet voor mogelijk zouden hebben gehouden.

Gisteren heeft Sjef nog mijn boodschappen bij de Plus gedaan. AH kan al niet meer thuis leveren, bij de Plus kon ik nog een lijst inleveren en die dan ter plaatse op laten halen, maar ik werd gebeld dat het waarschijnlijk ook lastig werd. Toen is Sjef met mijn boodschappenlijst in de hand maar zelf de winkel doorgeweest. Hij belde dat hij de boodschappen had gedaan. Ik had met hem afgesproken dat ik ze dan bij hem thuis kwam ophalen. Zo gezegd, zo gedaan. Auto bij zijn auto geparkeerd en de boodschappen bij mij achterin gelegd. Even zwaaien en weer weg. Contact dient te worden vermeden! Het was een spookachtige ontmoeting, nog nooit zoiets meegemaakt.

De buurvrouw heeft vanmorgen ook nog een paar kleine spullen voor ons gekocht. Riet gaat aan de voordeur wel gewoon met haar afrekenen. De ernst wil niet meer doordringen. Haar broer Kees, inmiddels ook al achter in de tachtig, vindt het allemaal wel best, hij trekt zich eigenlijk nergens iets van aan. Als het zijn dood betekent vindt hij het ook prima. Sinds zijn vrouw is overleden heeft het leven voor hem ook niet veel betekenis meer. Zo zie je dat iedereen op zijn of haar eigen wijze tegen het virus aankijkt. En de manier waarop kan heel aardig verschillen.

Voor Gio blijft het de zorg voor zijn moeder. De hele wereld staat in brand, maar zijn 95 jarige moeder mag aan niets ontbreken. Hij mag dan wel het huis niet meer in, maar zijn zorg gaat onverminderd door. Aandoenlijk, maar toch.

Het is vandaag 18 maart, langzaam begint in Nederland de impact van de woorden van Rutte in te dalen. Men beseft nu dat het 40 tot 80.000 slachtoffers gaat kosten. Ik denk zelf 160.000. Rutte was wel zo slim om die aantallen er niet bij te vermelden. Met een totale lockdown loop je wel het risico dat het virus elke keer weer de kop op steekt, maar dan doe je ook elke keer maar weer een nieuwe lockdown. Je wint in ieder geval zeker zoveel tijd en maakt minder slachtoffers. Die tijdwinst heb je nodig om een vaccin te ontwikkelen. Trek voor deze procedure maar rustig een jaar uit en doe elk kwartaal maar een lockdown van drie à vier weken. Voor ouderen en kwetsbare onder ons betekent dit een jaar huisarrest, of in ieder geval niet onder de mensen.

Vandaag gaat het kabinet met de Tweede Kamer in discussie over de aanpak. Ik hoop dat het beleid gaat worden bijgesteld.

Ik zei vanmorgen al somber tegen Riet dat ze er maar vanuit moet gaan dat we het einde van dit jaar waarschijnlijk niet zullen halen. Ze wilde het niet horen, ze steekt liever haar kop in het zand. Maar met je kop in het zand, sta je wel cash met de buurvrouw af te rekenen als deze een paar boodschappen voor ons heeft gedaan merkte ik vervolgens op. Ze vond dat zelf nu toch ook een beetje dom. Overigens wel erg lief van de buurvrouw dat zij boodschappen voor ons wil doen.

Van Eneco krijg ik zomaar ineens 350 euro retour op mijn jaarrekening. De nieuwe ketel en het warme weer beginnen hun vruchten af te werpen. Ik ga echter toch overstappen naar EnergieDirect. Met Eneco kon ik wel afspraken maken, maar als puntje bij paaltje kwam kreeg ik het niet zwart op wit. En aan de telefoon werd steeds gezegd dat het in orde kwam, maar er gebeurde niets. Ik vind het dan onbetrouwbaar worden, daar houd ik niet van. Dus nu EnergieDirect, toch een hele stap. Na de GEB ben ik automatisch doorgeschoven naar Eneco en nooit van leverancier veranderd. Maar dat telt tegenwoordig niet meer. Het bedrijf weet niet eens dat je al 40 jaar klant bent. Het gaat nu om klantenwerving, niet meer om klantenbinding. Misschien dat Corona ons laat inzien dat een goede relatie beter is dan een paar euro korting bij overstappen.

De eerste Coronabesmetting binnen de familie is een feit. Nienke, de dochter van Kees, de broer van Riet, ligt met het virus inmiddels in het ziekenhuis. Je hoort dit nieuws en je houdt je hart vast.

Vanmorgen heb ik dit gedicht voor mijn VET golfvrienden gemaakt, ook wel de Dame Blancheclub genaamd, en de Tering-Cup is één van onze jaarlijkse hoogtepunten, naar mij genoemd, omdat ik altijd loop te klagen over de teringherrie rond de baan;

TERING CORONA

Golven van ontzetting
Geïsoleerd bestaan
Waar zijn nog die tijden
Van de teringherrie rond de baan

Van je Tering VET hoezee
Het nieuwe jaar was net begonnen
De VET ging nog wel 20 jaren mee
Nu zit je thuis je leven te herbronnen

You never walk alone
Nog nooit zo alleen gevoeld
Samen knallen op de baan
Zo was het ooit bedoeld

Maar ons krijgen ze niet klein
Dame Blanche zal overwinnen
Hou vol mannen
Corona kan de tering krijgen

Rotterdam, 20 maart 2020

Sporten kan buitenshuis nu ook niet meer. Ook de golfbanen zijn gesloten ook al loop je mijlen uit elkaar. Maar ik begrijp het wel ook al voelt het zwaar. Het isolement is nog groter, de deur kom je nauwelijks meer uit en binnen zit je met je vrouw, die het ook allemaal niet meer zo makkelijk begrijpt. Een slecht geheugen helpt niet om alle raadgevingen goed in je op te slaan. Zij wil morgenavond nog best naar La Pizza. Alle restaurant zijn dicht schat, o ja is het dan. En dat is dan maar één voorbeeldje. Maar het lukt ons toch steeds beter om daarmee te dealen. Riet doet ook haar uiterste best om lief te zijn. Dat lukt haar zeker beter dan bij mij. Daar staat tegenover dat ik niet vijf keer hetzelfde vraag!

Simone de Beauvoir, ze is al eens vaker langsgekomen. De Mandarijnen is haar belangrijkste roman en niet alleen voor haar, maar ook voor mij. Er is nu een boek uit met brieven van diverse vrouwen die over Simone wat te schrijven hadden. Alleen vrouwen, omdat zij een feministe was en dat is alleen voor vrouwen! De Mandarijnen beschrijft heel mooi het sfeertje van de Franse intellectuele elite van net na de tweede wereldoorlog. Een sfeertje dat mij begin jaren 70 dusdanig aansprak, dat ik zoiets ook graag zelf zou willen. Als ik nu terugkijk moet ik jammer genoeg constateren dat daar niet zo erg veel van is terechtgekomen. Niet dat ik een slecht leven heb geleid, maar de romantiek zoals beschreven in de Mandarijnen is het niet geworden. In feite geldt dat bijna voor de hele elite, in Nederland is dat een verzameling van burgerlijke moralisten, een handjevol anarchisten wellicht uitgezonderd. Het paradoxale bij mijzelf is misschien ook wel het feit dat ik mij ook eerder heb afgezet tegen de elite, dan de aansluiting heb gezocht. Dus dan moet je achteraf ook niet gaan lopen zeuren.

Mijn mandarijnen zijn uiteindelijk "Te Late Lente" - "Vieze Tekeningen" - "Theo Verstralen @ 40 jaar architect" - "Te Vroege Winter" en zo nog een paar kleinere producties. Ik kan daar ook wel mee leven. Ik heb in ieder geval, althans dat vind ikzelf, geprobeerd er iets van te maken. Maar het staat toch niet in verhouding tot het leven uit De Mandarijnen, uiteindelijk was dat wel mijn grote voorbeeld.

Simone de Beauvoir komt overigens niet helemaal ongeschonden uit de brieven. Volgens sommigen schreef zij nogal laatdunkend over de donkergekleurde medemens. Of dit ook echt zo was kan ik niet beoordelen, maar als je door de bril van vandaag naar het verleden kijkt, dan vallen velen door de mand. Turks Fruit weet er alles van! Voor mij blijft ze echter een prachtige jeugdherinnering, dat zal nooit meer veranderen.

Het was vanmorgen zover. Riet biecht op dat ze gisteren stiekem naar de slager is geweest. Woest was ik. Dit is precies waar ik bang voor ben. Ik doe er alles aan om zo geïsoleerd mogelijk deze crisis door te komen en Riet fiets daar dwars doorheen. Het is haar karakter, ze kan er niets aan doen, ze bedoelt het toch goed. Allemaal waar, maar waarom risico lopen als het niet nodig is.

Voor Riet is het verboden pad altijd de goede weg geweest. Dat gold 40 jaar geleden al toen ze voor mij koos. En nu zitten we met de gebakken peren. Een vrouw die niet te vertrouwen is. En het trieste is misschien ook wel dat ze er nu ook echt niets meer aan kan doen. Ze bedoelt het ook echt goed en ik ben de grote boze man waar zij niets meer van begrijpt. 24/7 op elkaars lip, het valt ook niet mee. Geen enkele mogelijkheid meer om eens stiekem je eigen weg te gaan. We moeten hierover maar eens een goed gesprek gaan voeren.

Dat hebben we zojuist gedaan, althans ik heb verteld hoe ik erover denk, dat ik er honderd procent van overtuigd ben dat zij dit met de beste bedoelingen heeft gedaan, maar dat dit wel een grote breuk in het vertrouwen betekent. Ik accepteer haar sorry, hoewel het daar bij mij niet om gaat, maar dat vindt Riet wel belangrijk. Echter wel onder de voorwaarde dat dit niet meer kan gebeuren. Min of meer opgelucht gaat ze ermee accoord.

We zijn net twee uur op en we hebben alweer voor een week emotie achter de rug.

Riet komt zo weer boven met de koffie as usual.

De rest van deze zonnige dag wordt het weer wordfeuten, tuinieren, gitaarspelen, cryptogrammen, borrelen, eten koken en tv kijken.

Ik was er al bang voor, Riet is de afspraak van gisteren alweer vergeten. Ze wil haar sleutel terug. Ik begrijp het volledig en voel me er ook helemaal niet gelukkig over, maar toch durf ik het niet. Voorlopig doe ik het ook nog niet. Maar het voelt wel unheimisch.

Ik las vanmorgen een aardige zin; het Coronavirus zorgt voor het einde van de grijze economie. Wat met grijze economie wordt bedoeld is mij niet eens zo duidelijk, het zou zomaar de economie van de babyboomers kunnen zijn, maar het is wel toevallig dat dit virus ook juist onder de babyboomers (en nog ouder) de meeste slachtoffers maakt. Na dit virus zal ongetwijfeld een nieuwe generatie babyboomers opstaan. Toch zullen de vijftigers niet zomaar hun posities opgeven. Na de financiële- en bankencrisis bleek die groep ook niet makkelijk opzij te zetten. Ik ben wel benieuwd wat ik daar allemaal nog van ga meemaken.

Er is toch een enorm verschil tussen onze kleine Ogiëse binnenwereld en de buitenwereld ontstaan. De dagelijkse beslommingen gaan gewoon door, terwijl de hele wereld op zijn kop staat. Probeer dat maar eens te begrijpen. De toetjes zijn op. De wond op het hoofd van onze kat wordt almaar erger. Mag onze huishoudelijke hulp nog wel het pand in? Daarnaast gaat de digitale schaakpartij met mijn broer gewoon door. Kafka zou er een mooi boek over kunnen schrijven. Bij ons in huis ben ik de man van de rigoreuze maatregelen, Riet maakt zich over het virus eigenlijk nauwelijks druk. Ik vraag mij soms af wie beter af is. Daar komt nog bij dat haar broer er min of meer hetzelfde over denkt, hoewel nu zijn dochter zwaar ziek van de Corona aan de beademing ligt hij daar toch wel iets anders over is gaan denken. Riet en broer Kees zijn beiden ook over de tachtig dat scheelt natuurlijk ook. En dan moeten we nog twee maanden of wellicht nog veel langer. Daar moet je al helemaal niet aan denken. En zeker niet als straks ook de boodschappen een probleem gaan worden. Zaterdag komt, als alles goed gaat, AH weer voor zo'n 150 euro aan boodschappen brengen voor de komende weken. Ook dat is al spannend. Komt alles wel of niet?

Gisteravond naar de film *Werk ohne Autor* een film uit 2018 van Florian Henckel gekeken. Ik vond het een mooie film. Mooi werd het individu "ik" geplaatst naast de wereldproblematiek waarin moet worden geleefd, in dit geval de tweede wereldoorlog, de DDR en het vrije West-Duitsland. Goed en kwaad, schoonzoon versus schoonvader en alle dramatiek eromheen. Er zal ongetwijfeld wel een boodschap in verborgen zitten, maar het verhaal zelf boeide enorm. Niemand is 100% goed of 100% slecht, dat laat de film wel zien, maar waarom de of het ene nu goed of slecht is, daar komen we eigenlijk nooit achter. In dat kader was vanmorgen een stuk in de krant well toepasselijk. Een pastoor in een Brabantse gemeente, altijd zuiver in de leer en vol devotie actief om zijn onderdanen op het goed pad te houden komt te overlijden. Bij het opruimen van zijn woning wordt op een verborgen plaats een hele serie videobanden gevonden. Allemaal pornografische herenliefde. Wie had dat kunnen denken! Goed en "kwaad" is altijd in de mens verenigd. Ten tijde van zijn overlijden is er binnen de gemeente geen ruchtbaarheid aan gegeven. Zo bleef het beeld van de goede pastoor intact. De notaris werkte op die manier wel weer mee aan geschiedvervalsing. Toch wel weer een bewijs dat niets is zoals het lijkt. Ineens blijkt er toch ergens een Corona'tje op de loer te liggen. Ineens blijkt niets meer zoals het was. Komt er een aap uit een mouw en stort je hele wereld in. Er zal ongetwijfeld een boodschap in verborgen zitten.....

We leven nu bijna een maand in min of meer gedwongen isolatie. Nog meer dan anders zijn we op elkaar aangewezen. Zonder botsingen is het zeker niet verlopen. Meestal gaan die over het risico dat gelopen kan worden als we naar buiten gaan. Langzaam maar zeker beginnen we het daarover eens te worden en begint de ernst van de situatie ook bij Riet post te vatten, hoewel ze wel blijft vinden dat ik de crisis wel erg overschat. Maar goed, we houden vol. Gisteren de longarts ook nog even aan de lijn gehad. Mijn scan heb ik gecancelled, maar dat is nu ook het beleid van het ziekenhuis zelf geworden. Bij stabiel gedrag, gevoel, worden de scans voor een ieder in ieder geval 3 maanden opgeschoven. Het moet maar.

Het is zoals het is en gelukkig voel ik mij momenteel redelijk goed. Mijn grootste zorg op dit moment, hoe houd ik de Corona van mijn lijf en ook van het lijf van Riet, want daar heb ik best wel wat werk aan. Rutte heeft de maatregelen rondom de virusuitbraak verlengd van 6 naar 28 april. Alles blijft dicht, behalve de winkels. Vergunningsplichtige evenementen blijven zowiezo tot 1 juni verboden. Kortom alles ligt nog steeds op zijn gat en wanneer daar weer enige beweging in komt is een vraagteken. Ik ben ook wel benieuwd hoe de herstart van de samenleving straks gaat plaatsvinden. Het virus is ook dan nog steeds niet verdwenen en voor ons zal de situatie pas veranderen als er een vaccin tegen het virus beschikbaar komt. De verwachting is komend voorjaar. Dat betekent een jaar huisarrest..... Misschien mogen we al weer iets eerder naar de golfbaan. Hebben we nog één veilig uitstapje.

toverstralen@producties